

SEVGİ

DÜNYASI

OCAK 2009 Sayı: 481
Fiyat: 3.5 YTL

**Varlık ve Zaman
Cemalnur Sargut ile Sohbet
Arınma Kapısı Herkese Açık**

Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 41 Sayı:482 Şubat 2009

Onur Başkanı:
Dr. Refet Kayserilioğlu

Sevgi Yayınları Tic.Ltd.Şti. adına
Sahibi ve Genel Yayın Müdürü:
Ayşegül Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Özenç Kayserilioğlu

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Hale Ürkmezgil

Haberleşme Sorumlusu ve
Okur/Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
0212 252 85 85
0542 676 83 47
Faks: 0212 249 18 28
P.K: 471 Beyoğlu/İstanbul

Yönetim Yeri:
Oba Sok. Silla Ap. No: 7/1
Cihangir/İstanbul
Baskı:
İnkılap Kitabevi San. Tic. A.Ş.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad.
Altay Sok. No:8 Yenibosna/İstanbul

Fiyatı: 3.5 YTL
Yıllık Abone: 40 YTL
Yurt Dışı: 50 YTL

İÇİNDEKİLER

Ruhi Bilgiler Sosyal Adaleti Sağlar?	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
Arınma Kapısı Herkes Açık	6
Ahmet Kayserilioğlu	
Vermekten Yoksun Varsıllar	14
Güngör Özyiğit	
Varlık ve Zaman	18
Doç. Dr. Halûk Berkmen	
Hayvanlarla Konuşmak - 2	23
Zuhal Voigt	
Eğitim ve Öğretim Üstüne	29
Yalçın Kaya	
Aşk Üzerine Cemalnur Sargut ile Sohbet	33
Nihal Gürsoy	
Beşikten Masallar (Çocukların Geçmiş Yaşamları)	41
Carol Bowman/Nelda Bayraktar	
Atalarımızın Kömür Deposu (Eski Günışığının Son Saatleri)	45
Thom Hartman/Arın İnan	

Sevgili Dostlar

Elinizdeki 482. Sevgi Dünyası ile Dr. Refet Kayserilioğlu ekolünün yayınladığı dergi 49 yaşını tamamlamış oluyor. İlk çıkışında adı “Ruh ve Madde” idi ve “Türkiye Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Cemiyeti” başkanı olan Refet Kayserilioğlu “Cemiyet adına sahip ve yazı işlerini fiilen idare eden Mesul Müdür”dü. Dergi üç yaşında iken aynı görüşleri paylaşan arkadaşları ile “Ruh ve Madde” yi cemiyete bırakıp kendi adına, sonradan adı “Sevgi Dünyası” olarak değişecek olan “Ruh Dünyası” dergisini çıkarmaya başladı. “Ruh ve Madde” nin ilk çıktığı tarih olan Şubat 1960’dan bu yana geçen süre içinde dergimizi kesintisiz sizlere ulaştırmak bizim için bir görevdi. O zamanlar her sayıda değişik isimlerle en az üç yazı yazan Refet Kayserilioğlu’nun, aynı şekilde birden fazla yazı yazan Ahmet Kayserilioğlu’nun, ilk sayıda “Hazırlayanlar” Ziya Kayserilioğlu, Hazım Akalın, Feridun Tepeköy, Suat Tahsuğ, Müeyyed Emzen, Abidin Kayserilioğlu, Tahsin Ünal, Ergün Arıkdal, Enver Ölçerman Mehmet Fahri Öğretici’nin hepimiz için emeklerine bir kez daha teşekkür ediyoruz. Dr. Refet Kayserilioğlu’nun birçok kez dile getirdiği gibi “Ruh ve Madde” yi o günlerden zamanımıza aynı Sevgi Dünyası gibi kesintisiz getirenlere de “Allah razı olsun, büyük bir iş başardılar” diyoruz.

Adı fazla anılmasa da, yaptıkları fazla görülme de orada olması gereken, orada durması kaçınılmaz olan değerler, insanlar, oluşumlar vardır ya, eksikliği yokluğunda anlaşılabilir olan; işte bazı eylemler böyledir ve bunu gerçekleştirenler herhangi bir beklenti içinde olmazlar. Böyle uzun soluk gerektiren yollara görevlerini yapmanın dışında kendileri için kazanç bekleyenler hiç çıkmamalıdır; çünkü onlar beklediklerini bulamayacaklarından çoktan kaybetmeye başlamış, zarara uğramış olurlar. Toplumumuzda ve dünyamızda bizler gibi çiranın ışık vermesi için nefsinin tüketmesi misali çalışan tüm hayırlı insanları tebrik ediyoruz, sevgiyle selâmlıyoruz.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

İnsanlar yönünden düşününce, bugün bizler, yarın bütün insanlık büyük idareci ruhlardan gelen bilgileri daha iyi kavrayarak öğreneceğiz ve iyice anlayacağız ki nasıl bir bedendeki hücreler birbirinin kardeşi ve birbirine yardıma ve hizmete mecbur aynı bedenin parçaları ise, insanlar da aynı tarzda birbirinin parçaları ve kardeşleridir. İnsanlar biribirlerini ve bütün canlıları kendi ayrılmaz parçaları olarak sevmeye, birbirlerinin haklarını kendi hakları gibi korumaya mecburdurlar.

Dr. Refet Kayserilioğlu

Ruhi Bilgiler Sosyal Adaleti Sağlar

Erdem - Ruhi bilgilerin ve ruhi olayların faydaları üzerinde konuşuyorduk. Siz ruhi olayların insanları ruhun varlığına, ruhun ölmezliğine inandırdığını ve bunun insanların ruh huzuru yönünden faydalarını bildirdiniz. Ayrıca ruhlardan alınan bilgilerin insanları olgunlaştıran, huzura kavuştu-ran özelliğinden bahsettiniz. Şimdi...

Özden - Soracağınızı sormadan önce şunu belirtiyim ki ispat karakteri olan, insanlara ruhların ve ölümden sonraki hayatın varlığını ispatlayan olayların, bunlara inanmayanlar için bir değer ihtiva eder. Fakat inananlar için bu olaylar değerlerini kaybetmiş olurlar. Onlar o olaylar vasıtasıyla öğrenecekleri bilgileri aramaya başlarlar. Yani masa vasıtasıyla veya medyumların yardımıyla ruhlarla konuşuluyormuş, peki konuşuluyor, inandık; ruhlar görünerek de konuşuyorlarmış, ona da inandık. Konuşuyorlar da ne söylüyorlar? "Nasıl-sın, iyi misin? Ben iyiyim sen nasıl-sın?"

Mehmet Bey de, Ayşe Hanım da iyiler mi? Orada havalar nasıl?" gibi insanlara pek bir şey kazandırmayan boş lâflarla yarenlik mi ediyorlar? Yoksa vakit öldürmek veya vakti hoş geçirmek için hokkabazlık numaraları mı yapıyorlar?

Ruhlarla konuşulduğuna inanan aklıbaşında kimseler, bu konuşmaları böyle değersiz ve faydasız gevezeliklerle öldürmezler. Ruhlardan alınacak bilgiler var mıdır? Varsa bu bilgiler insanların bilebildiklerinden üstün şeyler midir? Üstünseler, o üstün bilgilerin alınmasının adabı ve erkanı, usulü ve kaidesi nedir? Bu üstün bilgileri aldık, onları nasıl değerlendireceğiz, hayatımızda nasıl tatbik edeceğiz? İşte bunlarla uğraşılırsa çok faydalı bir iş yapılmış olunur. Yoksa çok değerli bir imkân heba edilmiş olur.

Erdem - Siz benim soracağım bazı soruları kendi kendinize sorup cevapladınız. Şimdi ben size şunu soruyorum. Ruhi bilgilerin sosyal

düzeni ve sosyal adaleti sağlamak hususunda bir faydası var mıdır?

Özden - Dostum, sosyal adaleti savunanlar diyorlar ki, bir yandan insanlar bol bol kazanırken, öbür yanda insanların haklarını ve emeklerinin karşılığını alamaması insanlığa, hukuka ve vicdana aykırıdır. Bu nedenle herkes emeğinin karşılığını almalı ve herkes refaha kavuşmalı, kimse kimseyi istismar etmemeli, diyorlar. Bunlar doğrudur. Fakat iyi durumda olan gönül rızasıyla kendi kazancından feda edebilecek midir? Hayır etmeyecek, bunu temin için sınıflar arasında mücadele olmalıdır. Herkes hakkını çatır çatır almalıdır, denecektir. Ama bu yol insanlara huzur ve saadet getiren bir yol değildir. Devamlı çekişme, devamlı sinir gerginliğini ve dolayısıyla devamlı huzursuzluğu getirir. O halde yol ne olacaktır. Bol kazananlara, hali iyi olanlara, hali kötü olanları kendisini düşünür gibi düşünmesinin icap ettiğini, olgunlaşması ve

ebedi saadeti için bunun zaruri olduğunun bilgisini vermek gerekecektir. Emeğinin karşılığını almayanlara da haklarını sevgiyle istemenin faydasını göstermek ve hakkını verecek kimselerin kendilerini candan düşünüp gözettikleri kanaatini aşılacak icabeder. Bu kanaati aşılacak elbet ki ancak bunun örneklerini vermekle mümkün olabilir.

Erdem - Bütün bunları nasıl temin edebiliriz? Siz çok ideal şeyler düşünüyorsunuz. Fakat dünya şartları içinde bunu nasıl temin edebilirsiniz?

Özden - Dünya değişiyor ve daha çok değişecektir. Bu değişim hep barbarlıktan, haksızlıktan, insanlığa, fedakârlığa ve feragate doğru oluyor. Bugün bu değişiklik kısmen otomatik, kısmen de öncü durumundaki kimselerin sürüklemesiyle oluyor. Ama bu değişikliğin zaruretini gösteren ilmi dayanaklar herkesçe bilinip benimsenince dünyanın çehresi bambaşka olacaktır.

Erdem - Nedir bu ilmi dayanaklar dostum?

Özden - Dünya da insan bedeni gibi bir organizmadır. Nasıl insan bedenini idare eden ve o bedeninin sahibi olan bir "ruh" varsa, dünyayı idare eden, dünyayı kendi bedeni olarak kabul eden ve dünyanın da sahibi olan bir Büyük Ruh var. Bu Büyük Ruh, aynı beden ruhunun yaptığı gibi, elbet ki kıyaslanamayacak büyüklükte bir idrakte dünyayı sevk ve idare etmektedir. Bu idaresi elbette ilâhi kanun, nizam ve ilâhi emirlere uyarak olmaktadır. Ama o bütün dünyadan sorumludur. Dünyayı geliştirmek, oradaki ruhların tekâmüllerini sağlamak onun görevidir. O kendi bedenini oluşturan varlıkların birbirlerini idrakte sevmelerini, birbirlerinin kardeşi, ayrılmaz parçaları olduklarını bilmelerini istemektedir. Bunun için insanların önüne bazen acı, bazen tatlı olayları çıkartmakta, bazen onları çıkmazlara iterek davranışlarının kötülüklerini idrak

etmelerini sağlamaya çalışmaktadır. O kudretli Ruh, o dünyanın her şeyine tam mânâsıyla hakim Büyük Ruh elbette gayesine ulaşacaktır (Burada bahsedilen Büyük Ruh, Allah değildir. İlâhi kanunlara ve ilâhi emirlere harfiyen uyarak dünyayı idare eden büyük bir varlıktır).

İnsanlar yönünden düşününce, bugün bizler, yarın bütün insanlık büyük idareci ruhlardan gelen bilgileri daha iyi kavrayarak öğreneceğiz ve iyice anlayacağız ki nasıl bir bedendeki hücreler birbirinin kardeşi ve birbirine yardıma ve hizmete mecbur aynı beden parçaları ise, insanlar da aynı tarzda birbirinin parçaları ve kardeşleridir. İnsanlar birbirlerini ve bütün canlıları kendi ayrılmaz parçaları olarak sevmeye, birbirlerinin haklarını kendi hakları gibi korumaya mecburdurlar. Çünkü başkası dediğimiz, düşman dediğimiz, kâfir dediğimiz İngiliz, Fransız, Alman, Hintli, Çinli, Arap, Musevi

dediğimiz hepsi bizim kardeşimiz. Bu millet ayrılıkları, bu din ayrılıkları, bu önyargılar ve yol ayrılıkları muayyen bir zaman için, tekâmül için zaruri olan gruplaşmalardır. Bir gün bu gruplaşmalar görevini yapmış ve insanlık sınıksız birleşmiş olacaktır.

Erdem - Bu söyledikleriniz güzel yani diyorsunuz ki, insanlar aynı beden parçaları, birbirinin ayrılmaz kardeşleridir ve birbirlerini candan sevmeye mecburdurlar. Peki bu sözlerinizin doğruluğunu, ilmîliğini insanlara nasıl kabul ettireceksiniz? Sonra da nasıl benimsettireceksiniz?

Özden - Bu söylediklerim büyük ruhlardan aldığımız bilgilerdir. Bunların doğruluğunu kabul etmek, önce ruhlardan bilgi ve haber alındığının doğruluğunu kabul etmeye bağlıdır. Bunu da çeşitli ruhi olaylar göstermektedir. Ayrıca bu bilgilerin doğruluğu dünyadaki çeşitli olayları ve problemleri en iyi bir şekilde izah etmesiyle de görülmektedir. Sonra bu

bilgiler insanlara hizmet edip onları yükseltecek, onlara huzur verecek karakterde midir, elbette ki öyledir. Bu da bilgilerin doğruluğunu gösteren bir ölçüdür. İnsanlara bunları izah ederek, olaylar içinde tatabikatını göstererek, bizzat kendimizden örnekler vererek öğretmeye ve benimsetmeye çalışacağız. Bu arada büyük ruhlar ve dünyamızın idareci Büyük Ruhunu elbette insanların gözünü açacak hadiseleri onların önüne çıkartacaklardır. Yani bu netice yukarıdaki ve bilgileri almaya ve benimsemeye başlamış olan insanların ortak gayretleriyle elde edilecektir.

Erdem - Bu söyledikleriniz çok zor ve çok uzun zamana bağlıdır. Bunu temin etmek çok çok gayret ve asırlar ister.

Özden - Büyük işler ve büyük neticeler, büyük gayret ve büyük fedakârlık isterler. Fakat bu netice zannettiğiniz gibi çok uzaklarda değildir. İnsanlar büyük bir dönüm noktasına doğru hızla yaklaşmaktadırlar. Bu

dönüm noktasına ulaşmak ve o noktayı geçmek pek kolay olmayacaktır. Birçok hadise ve zorluklarla olacaktır. İdareci varlıklar insanlığa sürekli olarak yardım göndermektedirler. Son senelerde ruhlar vasıtasıyla yapılan şifaların miktarı hızla artmaktadır. Bütün dünyaya daha üstün tertipte bilgiler verilmektedir. Ve bütün dünyada ruhi konulara karşı ilgi devamlı olarak artmaktadır. Bunların hiçbir mânâsı yok mudur?

Erdem - Ruhi bilgilerin ve ruhi irtibatların faydaları arasında bu ruhi şifaları en başta saymak lâzımdır.

Özden - Ruhi şifalar insanlara ruhi tesirlerin büyük faydasını gösteren açık örneklerdir. Ruhi bilgiler ise insanların hayat yolunu çizen en faydalı rehberler ve ışıklardır. Bunları alan kimseler eline geçirdiği cevherin kıymetini bilip ondan en iyi şekilde istifade etmenin yolunu bilmelidir. Bütün kazançlardan daha büyük olan en büyük kazanç da budur.

Arınma Kapısı Herkesine Açık

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

ZEKİ VE BİLGİLİ AMA!..

1984 yılı ortalarında İTÜ İnşaat Fakültesinden mezuniyetimizin 25. yılını Bolu'da kutlamak için bir turizm firmasının otobüsü ile eşlerimizle birlikte İstanbul'dan yola koyulmuştuk. Tam dolduramadığımız için otobüsün bir yarısında biz yaşlardaki hukukçulardan oluşan neşeli bir grup daha vardı. Türk insanının o cana yakın sıcaklığıyla onlarla anında kaynaşvermemiz hiç de zor olmamıştı. Zaten turizm firması da her iki gruba aynı programı uygulamayı planlamıştı. Şarkılar, fıkralar, espriler, kahkahalar içinde yol alırken, hukukçular içindeki bir bey hepimizin beğenisini kazanmış; zekâsı, hazırcevaplığı, bilgisi ile on üzerinden on almıştı oy birliğiyle...

Ne var ki, Bolu'daki ikinci günümüzde turizm firmasının, çaresizlikten gezi programında ufak bir değişiklik önerisi karşısında, o hukukçu beyin nasıl da sinirlenip küplere bindiğini, öneri sahiplerinin alttan almalarına, özür dilemelerine rağmen suratının nasıl saatlerce asılı kaldığını doğrusu görmeyi isterdim. Keyfine uymayan en ufak bir pürüz karşısında, o zekâ, o kültür bir yana gitmiş, yerini sinir küpü, söz dinlemeyen, saldırgan bir dile çabucak terk edivermiş, iki grubun beraberliği de böylece hiç yüzünden sona ermişti. Kuşkusuz yaşadığımız bu olay bir istisna değildi. Günlük yaşamımızda, televizyonlardaki tartışma programlarında örneklerini sürekli görüp durmuyor muyuz?

Yurdumuzun en iyi okullarında, en iyi eğitim alarak yetişmiş, dünya ve umur görmüş, yaşını başını almış kişilerin; küçük çıkarlarına, benliklerine en ufak bir dokunuşa böyle 180 derece tersine dönmelerine üzerine derinliğine düşünmeliyiz. Belli ki okullardaki sırf bedenimize, aklımıza yönelik eğitim yeterli olmuyor. Yunusları, Mevlâları

yetiştiren gönül arıtma kurumlarına şimdilerde sahip olmadığımız göre, ancak bireysel olarak kendimizi ele alıp ruhsal gelişimimizi sağlamak zorundayız bu yıllarda...

Arınma yolunda engelsiz yürümek için; etrafımızdan yaylım ateşi gibi sürekli bizleri şaşkına çeviren kolumuzu kanadımızı kırıp bitap düşüren, özgüvenimizi yıkan bitmez tükenmez tenkit ve aşağılamalara ve daha fenası bizzat kendi içimizden kendimizi sürekli suçlamalara sırtımızı dönüp "dur" demeli, kulağımızı olumsuzluklara sınımsız kapamalıyız!. Ne çevremizin ne kendimizin bu yanlış tenkitlerine değil melekût aleminden yuvarlağı bütünüyle görerek bizlere seslenen insanlık dostu rehber varlıkların hepimizi yücelten şu sözüne kulak vereerek kendimizle savaşımda güç kazanmalıyız:

"Her insan O'nun sevgisinden yaratılmış yüce bir değer eşsiz bir varlıktır."

BUNLARA BİR İNANABİLSEK.

Bu sözlerin doğruluğuna aklımız ve gönlümüzle tam tamına bir inanabilesek, olgunlaşma ve yükselme gücüne hepimizin eş oranda sahip olduğumuzu bir benimseyebilesek yolumuz ne kadar kolaylaşacak. O zaman bedenimizi güzelleştirmek, sağlıklı tutmak için spor merkezlerinde yorucu eğitimleri nasıl sabırla yapıyorsak, sevdiğimiz bir konuda çözemediğimiz bir sorumuza cevap bulmak için kitaplar ve düşünceler içinde nasıl durup dinlenmeden çaba gösteriyorsak; bebeğimize kavuşmak için nasıl 9 ay 10 gün bin bir zahmete katlanıyorsak; gönlümüzün arınması ruhumuzun güzelleşmesi için kendimizle olan savaşımda da aynı zevkli bir uğraşa çevirebiliriz. Çektiğimiz zahmetler "tadın kavurucu ateşi" şekline dönüşeceğinden,

hayatın tüm zorluklarına rağmen, yıllar yılları kovalarken daha sevecen, daha sabırlı, daha hoşgörülü, merhametli, fedâkar olacağımız ve yaşam sevinciyle dolup taşacağımız mutlak. İşte o zaman lütfedip(!) vatandaşlığa kabul ettiğimiz koca yürek Nazım Hikmet'in dileği gerçekleşebilecek:

"Yaşamak

birer birer ve hep beraber
ipekli bir kumaş dokur gibi
hep bir ağızdan
sevinçli bir destan okur gibi
yaşamak...."

Bıkmadan tekrar edelim. Arınmanın yolu kendimizi sevmekten, insan olmanın yüceliğini bilmekten geçer.

Öyleyse her birimizin ne emeklerle insan düzeyine ulaştığımızı, ne değerlerle bezenmiş olduğumuzu kutsal kitaplardan, peygamberlerden, Mevlânalardan, yüce rehberlerden örnekler aktararak yeniden akıl sahnemize taşıyalım. Bunları tekrar hatırladıktan sonra sizleri ABD Kaliforniya'ya götürüp Kryon varlığın kendimizle savaşımızda bizlere destek olacak sözleriyle başbaşa bırakacağım.

Yazar Ahmet Altan'ın geçmişte bir dini bayramda kendisiyle ve Yaratanıyla baş başa kalıp "Ey siz huzursuz ruhlar" diye başladığı o muhteşem iç hesaplaşmasında dile getirdiği şu sözleri paylaşan herkese inanıyorum ki Kryon'un öğütleri tatlı bir bahar havası gibi gelecektir.

"Ey siz huzursuz ruhlar... Ey siz binlerce yıldır kendi ihtirasının dikeniyile kanayanlar... Ey siz, fıtrattan eksikli yaratılmış olanlar dinleyin.

Fırtına kuşları gibi içinde uçtuğunuz sert rüzgârlarla yorgunsunuz; günahlarınızla hiç bitmeyen hırslarınızla yorgunsunuz; kavgalarla düşmanlıklarla, kırgınlıklarla yorgunsunuz; avucunuzda sıktığınız bir ustura gibi sizi yaralayan benciliklerinizle yorgunsunuz. Rüzgârın dinmesini özlediniz. Sessizliği ve sükûneti özlediniz. Düşmanlarınızla ve kendinizle barışmayı özlediniz. Daha doğduğunuz gün bir hapisane gibi kapıları üstünüze kapanan hayatın dağdağasından kurtulmayı özlediniz. Bir lahzalık bir huzur için yakarıyorsunuz. İçinizdeki öfkeli çılgınlıklar sussun, dışınızdaki insafsız dövüş naraları kesilsin istiyorsunuz. Kasırgalardan çıkıp sakin bir vahaya konmak istiyorsunuz. Rüzgâr uğultusundan başka sesler de duymak, gözlerinize dolan o karmaşık karaltılardan başka şeyler de görmek, sükûnetin tadını çıkarmak, soluklanıp gücünüzü yeniden Toplamak istiyorsunuz. Ve, Tanrı isteklerinize cevap verdi. Ve, bayramlar başışladı size, kendinizden ve kavgalarınızdan kurtulun diye.....

Ey siz binlerce yıldır kendi ihtiraslarıyla kanayanlar, sizlersiniz bana bayramlarda Tanrımı bulduran. Düşmanınıza gösterdiğiniz merhamet, yoksula gösterdiğiniz şefkat, muhtaca gösterdiğiniz rikkat, bana Tanrı'nın varlığını gösteren....."

Ahmet Altan'ın gönülden arzuladığı o merhamete, o şefkate, o rikkate kısa yoldan ulaşmak için, tekrar edelim kendimizi sevmemiz, insan olmanın değerini bilmemiz çok gerekli.

MİLYARLARCA VE MİLYARLARCA YIL ÖNCE DE VARDIK.

Etrafımız maddelerle, bitkilerle, hayvanlarla alabildiğine dolu. Biz ise düşünen akıllarımızla onlardan kuşkusuz çok ilerdeyiz. Tanrısal bir adaletsizlik olmayacağına göre; aşamalardan geçe geçe, deneyimler yaşaya yaşaya bileğimizin hakkıyla insanlık onuruna kavuştuğumuza inanmak aklın gereği değil mi?

Kuyruklu yıldız gibi, bir görünüp bir kaybolan geçici varlıklar olmadığımızı; şu içinde yaşadığımız evrende bile değil, daha önceki evrenlerde kalıptan kalıba geçerek insan düzeyine ulaştığımızı ve 15 milyarlık şu evrenimizin başlarında bir başka planette "Kâlû belâda" iyiyi de kötüyü de seçmede akıllarımızla serbest bırakılarak insanlık serüvenine katıldığımızı bizlere düşündüren Mevlâna'nın şu sözlerini sürekli hatırlamamızda tutmalıyız:

"Ben bitki öncesi hayatımdaydım. Öldüm, yetişip gelişen bir varlık, bir bitki oldum. Bitki iken öldüm hayvan görünüşünde ortaya çıktım.

Hayvanlıktan da geçtim, hayvanken de insan oldum. Artık ölüp de yok olmaktan ne korkayım? Bir hamle daha edeyim, insanken öleyim de melekler âlemine geçip kol kanat açayım. Melek olduktan sonra da ırmağı atlamak, melek sıfatını da terketmek gerek. Herşey geçicidir, yok olur. Ancak O'nun gerçeği ebediyen kalıcıdır!.." (Mesnevi Veled İzbudak çevirisi 3.cilt s:319)

Kuşkusuz Mevlâna, Darwin kuramındaki bedensel tekâmülden değil, ruhumuzun belki de yüzlerce milyar yıl süren o emsalsiz serüveninden bahsediyor. Bu sözlerin ışığında: "Her insan O'nun sevgisinden yaratılmış yüce bir değer eşsiz bir varlıktır." İfadesi tam da değerini bulmuyor mu?

Önceki evrende yaşadığımız hayvan safhasının son aşamalarında bizlere aklın

verildiği ve geliştirilerek serbest bırakıldığı bizim celselerimizde şöyle anlatılmaktadır:

"O sizi her şeyinizle tam yarattı, yalnız şaşmadan doğru da olmanız diye. Ve işte kendinizi böyle yoklayıp, yerinizi bulmak için size akıl verdi. Ve aklınızı öyle geliştirip serbest bıraktı. Yalnız ayrı olduğunuz yer O'ndan işte buradandır."

Çocukluğumuzda "Kâlû belâdan beri Müslümanım" sözü, anlamını bilmemek de sürekli tekrarladığımız bir cümle idi. Kurani Kerim'in Araf suresinin 172. âyetinde, tüm varettiklerinin terbiyecisi Yüce Yaratıcımızın hepimize: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye sorduğu ve topluca "Evet" diye cevapladığımız anlatılır. İşte bizler Türkçe'de KÂLÛ: dediler, BELÂ:evet sözcüklerini birleştirerek o güne "Kâlû belâ günü" demekteyiz.

Bizim celselerimizde evrenin başlangıcında yaşadığımız o güne şöyle değinilir:

" İşte siz o günde de böyle bir yerde toplu secde edip durdunuz. İşte sizin için hayır, işte sizin için şer o günden başladı, böyle son güne kadar."

Ve 15 milyar yıl önceye uzanan o günden dünyada Âdem ve Havva'nın çocukları olarak yaşamaya başladığımız belki de birkaç yüz bin yıl önceki tarihe kadar geçen milyarlarca yıllık sürede iki ayrı planette insanlığın iki ayrı dönem yaşayıp, uzun zamanda uykuda kaldığı, dünyada geçirmekte olduğumuz üçüncü dönemi tamamlayıp son olarak bir dördüncü dönem yaşayacağımız bizim celselerimizde:

"O dört defa öldürüp diriltendir." cümlesiyle bizlere düşündürülmek istenmektedir sanıyorum. Kuranı Kerim'in İnsan suresi 1. âyetinde uykuda geçen bu dönemimize şöyle değinilmektedir:

"İnsanın üzerinden henüz kendisinin anılan birşey olmadığı uzun bir süre geçmedi mi?"

ÂDEMOĞLU: EŞREF-İ MAHLÛKAT

Âdem ve Havva ile başlayan dünya hayatımızın çok ayrıcalıklı bir özelliği; EREN RUH'umuzun yanı sıra; Tanrısal bir soluğun, yüksek benlik, ÖZ RUH diye isimlendirdiğimiz O'ndan bir parçanın da bizlere bahşedilmiş olmasıdır. Kutsal ifadelerde "Âlemlerde kimseye vermediğimi size verdim" denerek bu ödülün değerini ve dolayısıyla kendi değerimizi bilmemiz istenmektedir. Tüm insanlarda hepimizde ortaklaşa varolan bu ÖZ RUH bu tekâmüle muhtaç olmayan, vicdanî duygularımıza kaynaklık eden parçamız "insanın insana farksızlığının" da en önemli kanıtıdır. Ve ayrıca insana: "Âlemlerin gururu", "Yaratılmışları en şerefli" (Eşref-i Mahlûkat) unvanını kazandıran bu özelliktedir ki, melekler O'nun emriyle insana secde ederek, onun hizmetine verilmiştir. Bu potansiyelden dolayı şimdi en kötude olduğunu gördüğümüz bir kardeşimizin uyanıp kendine gelip, boşa geçirdiği zamanları hızla telafi ederek, gönlünü arıtp yücelere ulaşması elinin altında hazır beklemektedir.

AYNI HAMURDAN AYNI ÇAMURDAN VAREDİLDİK

"İnsanın insandan farksızlığını" benimsemek öylesine öğrenmemiz ve asla unutmamamız gereken bir ana kural ki, gülyüzlü peygamberlerin bile bu konudaki soru ve tereddütleri yüce kattan kesin işaret ve sözlerle cevaplanıp gide-

rilmiştir.

Örneğin: Zamanımızdan üç bin yıl önce büyük hikmet ve yeteneklerle bezenmiş kral ve peygamber Hz. Süleyman'a; aslında öz olarak diğer insanlardan farkının olmadığı, kuyu başında güzel bir hanımla sohbet ederken yaşadığı dramatik bir olayla, anında cevap verilmişti. Konuşma esnasında oynadığı tılsımlı yüzüğünü suya düşüren ve büyük telâşla elini suya daldırınca bir tek değil; hepsi birbirinin aynı bir avuç yüzük çıkaran Hz. Süleyman'ın nasıl şaşkınlıktan şaşkınlığa düştüğünü bir tahayyül edin. Aralarından kendi esas yüzüğünü seçmede büyük güçlük çeken Hz. Süleyman'a, güzel kadının manidar cevabı tam da Yaratan'ın dileğine uygun oluyor: "Görüyorsun ki hepsi de birbirinin aynı!.."

Bir başka gülyüzlü peygamberin Yaratan'la yaptığı yaman söyleşide de fark konusunun gündeme gelişi rehber varlıkça bizlere şöyle bildirilmiştir:

"Hani bir zaman, bir gülyüzlü ile söyleşi yapmışlardı ya yaman..."

Gülyüzlü: "Beni Sevgisinden Varedenim sevgisinden varedtiklerinin arasında, beni onlardan farklı mı göstereceksin?!.. diye sordu. "Farkın yalnız bildireceklerinde olacak. Farkın yalnız, onlardan az önce bileceklerinde olacak!.." dedi."

Görülüyor ki, peygamber de olsa özde insanlardan bir farkın olmadığı, sadece Yaradan'dan vahiyle aldığı bilgilerden dolayı geçici bir farkın bulunduğu ve bu bilgilerin de zaten hemen paylaşılmak üzere verildiği vurgulanıyor bu yaman söyleşide. Paylaşıldıktan sonra ise bileşik kaplarda olduğu gibi aradaki geçici fark,

hemen eşitlenme yoluna gidiyor.

Milyarlarca ve milyarlarca yıl süren ruhsal hayatımızı serbest akıl sahibi hale gelebilmenin ayrıcalığını ve hepsinden öte içimizdeki içte yanılmayan ve yanlışa varmayan O'ndan bir parçayı, "Öz ruhu", yani "Yüksek benliği" taşıdığımızı bir düşünürsek, yaşam sınavlarında üstesinden gelemeyeceğimiz, çaresiz kalıp çözemeyeceğimiz ne sorunla karşılaşabiliriz ki?!.. İçimizdeki o güce, berrak bir gönülle ulaşabildiğimiz an; O'nun gücü ile güçlenerek yenemeyeceğimiz hangi problem kalır ortada?

İşte binlerce örnekten bir tanesi:

"Jerry Long, üç yıl önce geçirdiği bir dalış kazasından beri boynundan aşağısı felçli. Kaza geçirdiğinde 17 yaşında idi. Bugün Long ağız çubuğunu yazı yazmak için kullanabiliyor. Özel bir telefon aracılığıyla

Community College'de verilen iki derse devam ediyor... Ayrıca boş zamanlarını okuyarak, televizyon izleyerek ve yazarak geçiriyor. Long'dan aldığım bir

mektupta şöyle yazıyor: 'Yaşamımı anlamla ve amaçla dopdolu görüyorum. Kaderimi belirleyen o gün benimsediğim tutum yaşam parolam oldu: Belimi kırdı ama beni kıramadı. Fakültedeki ilk psikoloji dersime kayıt yaptırđım. Sakatlığımın, başkalarına yardım etme becerimi geliştireceğine inanıyorum. Çektiğim acılar olmaksızın ulaştığım gelişim düzeyinin olanaksız olacağını biliyorum.'" (Viktor Frankl, "İnsanın Anlam Arayışı" S:136)

Hamurumuzda ve çamurumuzda bir fark olmadığına göre, koşullarımız ne olursa olsun üstün ahlâkın yüceliklerine ulaşmış kardeşlerimize benzememiz için yol bizlere de alabildiğine açık değil mi?!..

Rehber varlık Kryon'un dilinde tüy bitercesine sürekli tekrarladığı şu öğüt ve tavsiyeleri bu bakış açısıyla okunursa; sanırım gerçeklerden uzak uygulanması imkânsız sözler sanılmaz da, bir ucundan adım adım günlük yaşamımızda yerini alır..

"Siz daha yüksek şeylere geçmeyi beklemeden önce, günlük yaşamınızda neyin yanlış olduğuna bakmalısınız. Sizin gün be gün üzerinde odaklanacağınız esas nokta, aydınlanmanıza eşlik etmesi gereken HUZUR ve Dengeyi yeniden kazanmaktır. Bunu sağlamak için size ilk öğüdüm kendi olumsuz girdaplarınızı yaratmaya son vermenizdir. Günlük yaşamlarınız olaylara ve diğer insanlara uygun-suz tepkilerle doludur... Siz günbegün tüm bu yıllar boyunca zihinize basılmasına izin verdiğiniz düğmelere tepki göstermeme üzerinde yoğunlaşmalısınız. Bir başka insan size kötü davranıp, size acı mı verdi? Bir şeyler görünüşte yanlış mı gitti? Bir insan sizi düş kırıklığına mı uğrattı? Bu tür şeyleri kontrol altına alın. Siz onları neredeyse tümüyle hükümsüz bırakabilirsiniz.... Önce hayatınıza huzur getirin. Size endişe ve sıkıntı veren durumlara gösterdiğiniz tepkileri kontrol etmeyi öğrendiğinizde güç kazanırsınız. Bu güç sizi onu tekrar tekrar yapmanızı sağlayacak bir yere yükseltir. En sonunda çevrenizdeki görünüşte sizin kontrolünüzde olmayan olayların aslında fazlası ile sizin kontrolünüzde olduklarını da anlarsınız."

(Akaşa yayınları 1. kitap S:117-118)

DAMARIMIZA BASILINCA.

“ÖFKE: Sevgili varlıklar öfke insana has bir özelliktir. Haklı olduğunuzu bildiğinizde öfkeye kapılmak kolaydır öyle değil mi? Öfke ve korkunun eski enerjiye ait kavramlar olduğunu ve ruhunuzu yüceltmediğini ve sevgiden yoksun olduğunuzu bilirsiniz ama yine de bu duygulara kapılırsınız. Öfke sizin partnerinizin (Tanrının) doğasına aykırı bir şeydir. Ama siz yine de sık sık öfke duyarsınız. Ancak bu Tanrı ile birlik-teliğin doğasına sadakatsizliktir.

“ENDİŞE: Endişe aklın bir ürünüdür. O sizi sabaha karşı 3'de uyandırıp 'Yanlış bir şeyler var! Onun ne olduğu şu an aklıma gelmiyor ama onun var olduğunu biliyorum! Öyleyse onun için endişeleneyim!' diyen niteliklidir. Bu insan doğasıdır. Garip olan şey bazılarımızın bunu hemen kabul edip anında endişelenmeye başlamalarıdır. Eğer bunu daha önce düşünmemişseniz, şimdi sizden eski enerjiye ait bu akli endişeyi bırakıp Ruh'la (Tanrıyla) aranızdaki sevgiye sadık olmanızı istiyoruz. İşin bize düşen kısmı size endişe karşısında huzur vermektir. Bu niyet yoluyla garanti altına alınır. Endişelenmek, partnerinizin (Tanrının) doğasına ters bir şeydir. Bu da birlikteliğinize sadakatsizliktir.

“Öfke size hizmet etmeyecektir. Endişe size hizmet etmeyecektir. Kendi değerinizden kuşkulanan bu yeni çağda size hizmet etmeyecektir.”
(4/69)

KENDİMİZİ SEVMEK

“Şöyle sorabilirsiniz 'Kryon, ben sevgi ile ego arasındaki farkı nasıl ayırt edebilirim? Onlar aynı şeymiş gibi hissediliyorlar. Sen bizim kendimizi sevmemiz gerektiğini söylemiştin; peki bu ego değil midir?’

“Sevgili varlıklar, Ruh'un, (Tanrının) yüksek benliğinizin sevgisi ile insan egosunun sevgisi arasında muazzam bir fark vardır. Şimdi size bu konuda dört kural sunacağız... Belki bu toplantıda ve bu kitapta bundan daha büyük bir mesaj yoktur:

“Sevgili varlıklar, saf Ruh sevgisi SESSİZDİR. Sevgi tepeye çıkıp: 'Hey, ben buradayım bana bakın' diye bağır-maz. Tanrının sevgisi ve yüksek benliğin sevgisi sessiz, şefkatli, güçlü ve yoğundur...

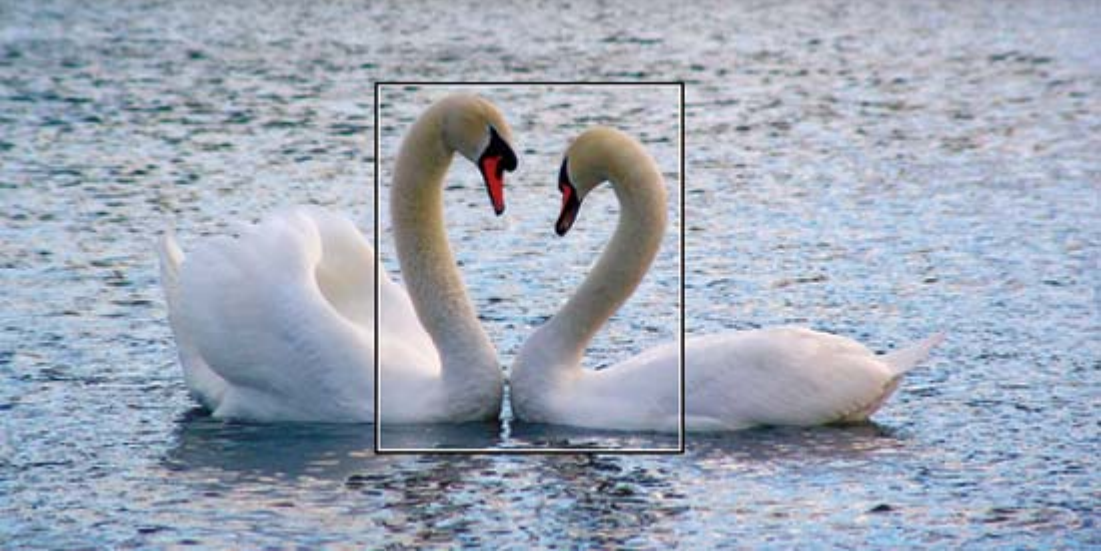
“Sevginin hiçbir GÜNDEMİ, hiçbir HESABI yoktur. O kendisi için var olur ve sadece sevgi ruhunu besler. O bu konuda vaaz vermez. O sizden başka bir şeyi hükmü altına almayı seçmez. Bu gerçek sevgidir. 'Eğer sen benim için bunu yaparsan ben de senin için bir şey yaparım!' diye haykırmaz.... O sadece varılmaktan hoşnuttur.

“Üçüncü unsur sevginin asla ŞİŞİNMEMESİDİR. O asla göğsünü yumruklamaz. O asla öğünmez. Onun bunu yapması gerekmez, çünkü o yaratıcı kaynaktır. Zaten herkes onu görecektir ve sizin asla bir şey söylemeniz gerekmeyecektir. Asla elinizi kaldırıp: 'Bana bakın' demeniz gerekmeyecektir. Karanlıktaki bir ışık gibi olacaksınız ve 'Sende ne var?' diye soran insanları kendinize çekeceksiniz.

“Son olarak da sevgi, diğer üç unsuru kullanacak BİLGELİĞE sahiptir. Bilgelik sessizdir, bir gündemi yoktur ve şişinmez. O eyleme önem verir.”
(4/27-28)

TAKINTILARDAN VE İÇ SAVAŞLARDAN KURTULMAK

"Okurlardan bir soru: 'Yaşamımdaki olumsuz şeylerden nasıl kurtulabilirim?"

Takıntılardan, kötü alışkanlıklardan ve dramlardan kurtulmak istiyorum. Ama o kadar kökleşmiş görünüyorlar ki, onlardan kurtulmakta zorlanıyorum.

Yanıt: Yapılacak ilk şey bunlardan kurtulmak istediğini söyleyebileceğin şekilde yüksek sesle ifade etmektir. En zor kısmı ise şudur: Bunlardan kurtulmak için eylemde bulunman gerekir.... Temizlemek istediğin her şeyin aslında temizlenmeyi beklediğini bilmelisin. Kişiliğinle ilgili değiştiremeyeceğin hiçbir şey yoktur. Ama içindeki çocuk üzerinde çalışmaya özellikle dikkat et. Çünkü sevgili varlık öyle görünüyor ki senin içindeki çocuk uzun bir süredir ortaya çıkıp oyun oynayamamış.

Soru: Kendi içimdeki savaşları nasıl yenebilirim?

Yanıt: Son söylediklerimizi oku. İçsel savaşlarınız onları kazanmanız için oraya yerleştirilmişlerdir. Onları bir liste halinde sırala ve sonra onları çözmek istediğini yüksek sesle dile getir. Sonra da oyun oynamak için zaman ayır. Bu

işsel savaşlar genelde akli dengelemekten doğar. Onlar aydınlanmanın önündeki en ciddi engellerden biridir. Çünkü içinizdeki çocuğun, sevginin ve yüksek benliğin dengesi olmadan akıl sizi her seferinde yenmeye çalışacaktır. Bu içsel savaşta bir yanınız diğer yanınıza karşı gelir... Kendinizi böylece herhangi bir yönde ilerleyemez halde bulursunuz. Yüksek benlik sizinle iletişim içindeyken içinizdeki çocuk uyarılır. Çünkü Ruh'un zihninde sevinç ve mizah birlikte varolur.

Hayvanların kavramlara neden gülemediklerini hiç merak ettiniz mi? İnsan bir yüksek benlik kontratına ve kişisel bir MERKABAH'a sahip tek varlıktır. Mizah kutsal bir niteliktir. Ona böyle bak ve onun iç huzurun için gerekli olduğunu anla. İçsel huzur, içsel çatışmanın yerini tam olarak alabilecek enerjidir. Kendine acıma ve kendini eleştirme gibi aklın bayıldığı şeyleri bırak. Gerçek kimliğini onurlandır ve daha çok gülmeye başla." (4/349-350)

İstersen gerçeğe ermeğe Elini alıştır vermeye

Vermekten Yoksun Varsıllar

Güngör Özyiğit, Psikolog

Aileden yüklüce bir miras kalmıştı kendisine. Varsıl (zengin) bir adamdı. İsteddiği önünde, istemediği arkasındaydı. "Armut piş ağzıma düş" deyimini haklı çıkaran bir hazıra konmuşluğu vardı. Elindeki nimetleri paylaşarak mutlu olmak yerine, biriktirmeyi yeğliyordu. O yüzden yüzler güldürmediği için kendi yüzü de gülmüyordu. Emekle elde edilmediği için sahip olduklarının da değerini bilmiyordu. Bir şey için küçücük bir çaba göstermekten ödü kopuyordu. Giyinmekten bile üşeniyor, oda hizmetlisi tarafından giydiriliyordu. Yine de hoşnut değildi. Çok parası vardı ama hiç dostu yoktu. O kadar hazıra alışmıştı ki, elinde olsa lokmaları bile çiğnemededen yutmak isterdi. Yalnız kendine ve kendi isteklerine odaklanmıştı. En büyük dileği de gerçekleşti. Felç oldu. Her istediği emir bilinip, önüne getirildi. Ruhundaki donukluk ve durgunluk, bedenine de felç olarak damgasını vurdu. Öylece vermekten yoksun bir varsıl olarak canlı cenaze gibi yaşadı durdu.

"HAYIR"DAN "EVET"E

Adam müteahhit. Varsıl, yani zengindi. Üstelik kendi çabasıyla servet edinmiş. Hep kazanmış, biriktirmiş; ama vermeyi hiç denememişti. Torununa, istediği bisikleti bile almıyordu. Ve marifetmiş gibi "Ben kimseye kazandığım paradan zırnık yedirtmem" diyordu. Paylaşarak acılarını azaltacak, sevinçlerini çoğaltacak dostları yoktu. Yalnızdı. Çok para biriktirmesine karşın, hiç dost biriktirmemişti. Sevilmemenin ve parası olduğu halde mutluluk duyamamanın acısını her şeye "Hayır" diyerek, hep itiraz ederek çıkarmaya çalışıyordu. Öyle ki adı "Bay Hayır"a çıkmıştı. Bir kerecik olsun "Evet" dediği işitilmemişti. Kendisi bile bu ters tutumunu "Hayır'da hayır vardır" diyerek güya espriyle geçiştiriyordu. Daha da ileri "Hayatta kimse bana evet dedirtemez" iddiasında bulunuyor, büyük konuşuyordu. O yüzden kimse ile anlaşma ve uzlaşma da sağlayamıyordu. Çevresindekilerce uyumsuz, aksi bir tip olarak algılanıyordu. Elindekileri başkalarıyla paylaşmaya bir türlü yanaşmıyordu. Tanrı'nın ona ihtiyacı olanları gör, yerinde ver diye verdiklerini yalnızca kendinin sanıyordu. "Ben çalıştım, ben kazandım, neyim varsa benimdir" diye diretiyordu. Vermenin hazzını tatmadan yaşlandığında beyin damarlarından biri tıkanır. Ve felç oldu. Bedenini zorlukla hareket ettirirken, bir tek kelime dışında hiçbir şey konuşamıyordu. Söyleyebildiği tek sözcük "Evet"ti. Ve bu ona, çevresindekilere ne büyük bir ibretti...

VASIYET

İnsan bu dünya'da yolcu olduğunu unutarak, durmadan yarına yatırım yapar, geleceği güvenceye alma adına biriktirir

durur. Sonra gün gelir ölüverir. Sahibi olduğunu sandığı şeyler dünyada kalır. Ve Yunus'un şiiri bütün dehşetiyle gerçekleştirebilir:

Mal sahibi, mülk sahibi
Hani bunun ilk sahibi
Mal da yalan, mülk de yalan
Var biraz da sen oyalan

Adamın biri ölüm döşeğinde, çocuklarını başına toplar ve onlara vasiyette bulunur: "Beni çok sevdiğim çoraplarımı giydirerek gömün, bir. İkincisi size kapalı bir zarf veriyorum. Onu da gömülürken açık okuyun."

Adam ölür. Çocukları vasiyeti gereği, gömülmeden önce çoraplarını giydirmek isterler. Ne var ki, "Bizim dinimizde ve gelenegimizde böyle bir şey yoktur" diye hocalar karşı çıkarlar. Derken, tam gömülürken kapalı zarf açılır. İçindeki kâğıtta şunlar yazılıdır: "Gördünüz ya, insan öte tarafa giderken bir çift çorap bile götüremiyor..."

TAK TAK TAKINTI

Geçenlerde Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu'nun "Tak Tak Takıntı" isimli oyununu seyrettik. Oyun, takıntısı olan kişilerin grup terapisi ile bu takıntılarından kurtulmalarını konu alıyordu. Kimi konuşurken istem dışı küfür ediyor, sonra özürler diliyor. Kimi her söylediğini ikiliyor. Diğeri yerdeki çizgilere basmaya dikkat ediyor. Ünlü bir ruh doktorundan grup terapisi almaya gelen bu kişiler, doktorun bir türlü gelememesi üzerine, kendi aralarında grup terapisi yapmayı denerler. İçlerinden biri, belli bir süre içinde takıntısından kurtulmaya çalışırken, diğerleri ona destek verir, yardım eder. Gerçekten de terapi yararlı olur. Takıntılı kişiler zaman zaman takın-

tılarından kurtulurlar. Ve şunu farkederler: Başkalarının sorununa odaklanıp, onlara yardıma yöndiklerinde, kendi takıntılarını kayboluyor. Yani insan başkalarını düşünüp, onların derdini gidermeye çalıştığında, kendi sorunundan da kurtuluyor.

Sonunda doktorun bir türlü gelmemesine karşılık, içlerinden birinin, küfür takıntısı olanın doktor olduğu anlaşılıyor. Öylece empati yapıp, kendimizi karşımızdakinin yerine koyduğumuzda, ona gerçekten yardım edebileceğimizin de altı çiziliyor. Demek ki biz, başkalarına iyilik yaparken, onların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırken, aynı zamanda kendimize de yardım etmiş oluyoruz.

GERÇEK HAZİNE

Gencin biri, çocukluk yılları boyunca bilge biri olan dedesinden çok güzel öyküler dinler. Bunlardan biri onu çok etkiler. Bu öykü bir defineden, altın dolu bir sandıktan söz eder. Bir harita ya da kroki yoktur ortada. Defineye ulaşmak için şöyle bir yol izlenmesi önerilir: Kırk iyilik yapılmalı. Ve kırk ayrı iyiliğin her biri kırk canlıyı kapsamalı.

Dedesine güvenen ve onun her dediğine inanan genç, onun gösterdiği yolu izlemeye karar verir. Üç yıl boyunca iyilikler yapmaya koyulur. Kırk fidan diker. Kırk kediyi, kırk köpeği, kırk kuşu besler. Kırk açı doyurur. Kırk çocuğu giydirir. Kırk yaşlıya yardım eder. Yaptığı iyilikler sayesinde çok sevilir. Her sıkışanın yardımına yetiştiğinden "Genç Hızır" diye tanınır. Şöyle bir geçmişine baktığında tam 39 kere kırkar canlıya iyilik ettiğini görür ve şükreder. İçi sevinçle dolar. Şimdi defineye erişmek için kırkuncu bir iyilik yapılmalıdır. Ve bu diğerlerinden çok farklı olmalıdır. Ne var ki, aklına daha önce yaptıklarının dışında bir şey gelmez.

Sonunda bir yol kenarına oturup, gelip geçene sormaya başlar. Kimi onu deli sanıp, kafasını çevirip gider. Kimileri de hep daha önce yaptığı iyiliklerden birini söyler. Tam umudunu kestiği bir anda, arkasında bir ses duyar: "Bana yardım eder misin evlât?" Genç adam geriye döndüğünde karşısında ak sakallı, nur yüzlü bir yaşlı dede görür. Elindeki çuvalı sırtına alıp, birlikte dedenin kulübesine doğru yol alırlar. Yolda giderlerken yaşlı dede sorar: "Orada öyle oturmuş, ne düşünüyordun?" Genç adam, ona öyküsünü anlatır. Dede gülümseyerek sorar: "Senin için altınlar çok mu önemli?" "Elbette" der genç "Ama işte bir türlü kırkuncu iyiliği bulamıyorum." "Peki öyleyse" der dede "Yarına dek benimle kal, belki kırkuncu iyilik için sana yardım edebilirim."

Ertesi sabah erken kalkıp, çuvalı yüklenip, birlikte aşağıdaki köye inerler. Kırk evin kapısına kırk paket bırakırlar. Her pakette bir kitap vardır. Ve her kitap, bırakıldığı evin sahibinin ihtiyacına uygundur. Örneğin, cimri birine cömertliği sevdiren ve özendiren bir kitap. Katı kalpli birine, bağışlamanın yüceliğini hissettiren bir kitap. Böylece kırkuncu iyilik, insanların manevi, ruhsal ihtiyaçlarını gideren bir nitelik taşır. Artık kırkuncu iyilik de yerine getirildiğine göre, genç adam defineye kavuşabilir.

Yaşlı dede cebinden bir anahtar çıkararak gence verir ve şöyle der: "Git, bu anahtarla kulübe gir. Masanın altını kaz ve defineye sahip ol."

Genç adam denileni yapar ve yıllardır özlemine çektiği altın dolu sandığa kavuşur. Yaşlı dede sorar: "Nihayet altınlara kavuştun, şimdi onlarla ne yapacaksın?" "Ne mi yapacağım" der genç adam "Canımın istediği her şeyi alacağım. Görkemli evler, lüks arabalar, güzel giysiler, daha neler neler..."

Nur yüzlü dede, yüzünde tatlı bir

gülümseme ile "Demek böyle mutlu olacağını sanıyorsun. Sana yardım etmeme karşılık, ben de senden bir şey istiyorum. Tam bir yıl sonra, yine bu kulübede buluşalım, tamam mı?!.."

Bir yıl sonra gerçekten aynı kulübede buluşurlar. Ve şöyle bir konuşma geçer aralarında:

- Ne oldu evlât, mutlu olabildin mi bari?

- Ne gezer... Canımın her istediğini aldım. Mutluluğu almakta, tüketmekte aradım. Böyle mutlu olabileceğimi sandım. Ve aldandığımı anladım.

- Evlâdım, geçen yıla kadar ki hayatını bir düşün. Durmadan iyilik yapıyordun. İyilikler yaparak herkesin yüzünü güldürüyordun. Senin de yüzün hep gülüyordu. İçindeki huzur, sevinç ve hafiflik ise, iyiliğin ödülü olarak sana geri dönüyordu. İyiliğin ışığı nur olarak yüzüne yansımıştı. Bana öykünü anlatınca, sana işin içyüzünü göstermek için böyle davrandım. Şimdi söyle bakalım, bütün bu yaşadıklarından ne gibi bir ders

çıkardın?

- Sayenizde gerçek hazinenin iyilik yaparak mutluluğu bulmak olduğunu öğrendim. Ayrıca mutluluğun almakta değil, vermekte olduğuna, yaşayarak inandım. Ve verdikçe verilecek daha çok şey olduğunu görenin, gerçek mutluluğa eren olduğunu da...

DİLENCİ VE YAZAR

Bazen insan görünürde hiçbir şey vermeden de çok şey verebilir. Şunun gibi: Ünlü Rus yazarı Turgenyev, soğuk bir kış günü evine doğru yürümektedir. Yolun kenarında oturan bir dilenci kendisinden para ister. Turgenyev ceplerini karıştırır ama para bulamaz. Bunun üzerine kendisine uzatılan soğuk elleri ellerinin arasına alarak "Kardeşim" der "Sana verecek bir şeyim olmadığı için üzgünüm." Dilenci: "Verdiniz ya efendim" der ve devam eder: "Beni 'kardeşim' hitabıyla onurlandırdınız ve ellerimi ısıttınız..."

V
A
R
L
I
K
ve
Z
A
M
A
N

Bruno©200

Doç. Dr. Halûk Berkmen

Varlık hakkında eskiden beri birçok düşünce üretilmiştir. Felsefenin temel konularından biri olan "varlık" konusu hakkında konuşmak demek varlık bilimi yapmak demektir ki bu bilime "Ontoloji" denir. Ontoloji bilimi bizim düşünsel üretimimiz olmayan alanla ilgilendir. Bizim düşünsel üretimimizle ilgilenen bilime ise "Epistemoloji" denir. Yani ontoloji "varlık bilimi" ise epistemoloji "bilgi bilimi"dir. Ancak, hemen belirtiyim ki ontoloji ve epistemoloji birbirlerinden bağımsız değildirler. Birbirlerini etkilerler ve dönüştürürler. Yani, insan kendi dışında olanı sadece algılamakla kalmaz, aynı zamanda yorumlar.

Duyularla algılanan ontolojiye ait olsa da bu algılanan, her ne ise, daima bir yorumu da beraberinde getirdiğinden epistemolojiye ait olur. Örneğin, bilim adamları gözlemlerinde uzayda yeni bir tür yıldız ortaya çıkarsalar derhal o yıldızın oluşumu veya nitelikleri ile ilgili yeni modeller üretmeye başlarlar. Gözlenen yıldız ontolojiye ait olsa da onun hakkında üretilen modeller, veya yorumlar epistemolojiye aittir. Bu açıdan baktığımızda "varlık" tek tek nesnelere olarak algımızın konusu olması bakımından ontolojiye, onun mahiyeti ve özellikleri hakkında yapılan yorumlar içerdiğinde epistemolojiye aittir. Nesnelere kaynağı olan varlık alanına "Töz" diyoruz. Töz kavramı insanın düşünce ürünü olduğundan epistemolojik bir kavramdır. Yani, biz tözü bizatihi, nesnelere algıladığımız gibi algılayamıyoruz. Tözün varlığını varsayıyoruz. Olması "gerektiği" sonucuna varıyoruz. Yani TÖZ zorunlu olarak vardır.

Nesnelere için asıl kaynak, cevher veya töz ise insanlar için asıl kaynak, RUH'tur. Fakat ruhsal alan ile töz alanı farklı iki alan değildir. Bize, insan olarak ruh kavramı töz kavramından daha yakın

geliyor. Şu halde töz ile ruh eşdeğer (birbirleri yerine kullanılabilen) kavramlardır.

Ontolojide kalırsak şu soruya ontolojik olarak yanıt verebilir miyiz?: Tözün dışında, yani varlık alanı dışında, töz olmayan farklı bir alan olabilir mi?

Vereceğimiz her yanıt varlık alanına ait olacaktır. Çünkü "evet vardır" desek töz dışı bir alanın varlığından söz etmiş oluruz ki o da varlık alanına ait olur. "Hayır, tözün dışında başka alan yoktur" desek, varlık alanını onaylamış oluruz.

Şu halde varlık alanının dışında farklı bir alan yoktur ve varlığın karşıtı da yoktur. Fakat mantıken her kavram, karşıtı ile birlikte bir çift halinde oluşur. Şu halde varlığın karşıtı olması gerekmez mi? Varlığın karşıtından söz etmek demek, onu zorunlu varlık olmaktan çıkarıp, keyfi hale getirmektir. Çünkü tek zorunlu iken iki bir seçim getirir. Bu da o ikili şeyin zorunlu olmasını ortadan kaldırır.

Karşıt kavramları içeren ikili mantığa Aristo mantığı denir. Bir bütünü iki ayrı parçaya ayırmaya kadim Yunan felsefesinde "dikotomi" adı verilmiştir. Bu ayırmada bir parçaya ait olan diğer parçaya ait olamaz. Kavram çiftleri için de durum budur. Bu tür bir ayırım ya karşıt veya tamamlayıcı olabilir ama üst üste, girişim halinde olamaz. Aristo mantığının en temel ilkesi özdeşlik ilkesidir. Bu ilkeye göre bir şey yalnızca kendi olabilir. Yani, A ancak A olabilir ve A'dan başka herhangi bir şey olamaz. Böylece bir bütün parçalara ayrıldığında her parça yalıtık ve bağımsız bir birim olur.

Varlık için durum farklıdır. Varlık bütünsel bir alandır ve bu alanın karşıtı yoktur. Yani, parçalanamaz. Parçalara bölünse de bu bölümler yalıtık ve bağımsız birimler olamaz. Çünkü parçalara yalıtık ve bağımsız birimler olarak bak-

mak demek, parçalar arası ortak noktaların bulunmadığını ve girişim olmadığını iddia etmek demektir. Oysaki her parça diğer parçalara muhtaçtır ve var olması diğer parçalar sayesinde olur. Diğer parçalar olmasa kendisi de var olmaz.

Hayvanlar birbirleriyle ve bitkilerle beslenir. Bitkiler havadaki gazla, ışıkla ve yerdeki minerallerle ve suyla beslenir. İnsanlar hepsiyle beslenir. Demek ki fiziksel olarak doğa iç içe ve girişim halindedir. Evren de öyledir. Dünyamız güneşin etrafında döner, güneş Samanyolu gök adasının içindedir. Bu gök adası da daha büyük bir sisteme bağlı olarak varlığını sürdürmektedir. Mikro dünya da aynı durumda sürekli girişim halindedir. Kuantum kuramı göstermiştir ki mikro âlemde madde denilen nesnelere hem dalgadırlar hem parçacık. Yani iki zıt özellik aynı nesnede bulabilmektedir. Bu durum Aristo mantığına ters düşmektedir.

Şu halde ileri sürülen kavram ile onun karşıt kavramının aynı anda doğru olmalarına izin vermek gerekir. Yani bir kavram hem kendi hem karşıtı olabilir. Çünkü doğada, yani ontolojik alanda girişim vardır ve kesin ayrımlar söz konusu değildir. Fakat Aristo mantığında bir kavram hem kendi hem de karşıtı olmaz. Örneğin bir insan hem kısa boylu hem uzun boylu olamaz. Bir önerme hem doğru hem yanlış olamaz. Çünkü bu kabul özdeşlik ilkesine aykırıdır. Demek ki Aristo mantığı doğaya uygun değildir ve ontolojik alan için farklı bir mantığa gerek vardır.

Klasik Yunan düşünürleri doğada gözlem ve deney yapmakla pek ilgilenmezlerdi. Onlar düşüncede ideal bir dünya ve ideal kavramlarla ilgilenirlerdi. Zaten, ideal sözü "idea" dan türer ki

düşünce demektir. Demek ki kadim Yunan felsefi doğadan kopuk idealar üzerine kurulu bir felsefe ve mantıktır. 16'cı yüzyıldan itibaren gelişen felsefe ise doğada yapılan deney ve gözlemlerden büyük çapta yararlanmıştı.

Aristo'nun dikotomi mantığı doğanın mantığı ile uyum sağlamamaktadır. Doğada ayırım değil, birliktelik ve bütünlük vardır. Doğaya uygun yeni bir mantık gerekli olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu mantığa "Hem-hem mantığı" diyelim. Modern fizik bilimlerine ve özellikle Kuantum kuramında Hem-hem mantığına uygun düşen önermeler bulunmaktadır. Örneğin belirsizlik ve olasılık ilkeleri hem-hem mantığına uygun ilkelere sahiptir.

Hareketi yok etmek istemiyorsak nesnelere madde olarak değil dalga olarak tanımlamamız gerekir. Çünkü dalga bir noktada yoğunlaşmış bir nesne olmayıp yaygın bir yapıya sahiptir. Her var olan nesne hareket edebiliyorsa onun dalgalı özelliğinden dolayıdır. Demek ki nesnelere hem maddedir hem de dalga. Bu iki kavram ne karşıttır ne de bitişik, fakat birbirlerini tamamlayıcıdır. Yani nesnelere bu iki özellik yan yana değil, üst üstedir. Biri üste çıktığında diğeri altta kalıyor ve kayboluyor. Nesnelere ya dalga veya parçacık olarak algılayabiliyoruz ama her iki özellik aynı deneyde ortaya çıkmıyor.

Kuantum kuramına göre zaman sürekli ve ölçülebilir bir değişken değildir. Sadece süreksiz ve noktasal 'an' kavramı mevcuttur. İki an arasındaki süreyi doldurmak ve zamanın akış yönünü saptamak bize düşmektedir. Zaman yönü bize bırakılmış ise zamanın akış yönü geçmişten geleceğe doğru olabileceği gibi, tam aksi yönde gelecekte geçmişe doğru da olabilir. Geçmişten geleceğe

doğru tek yönlü akan zaman kavramı yerine, her iki yönde akabilen tersinir zaman anlayışına varmak "Hem-hem mantığını" kabullenmemizi gerektirmektedir.

Ontolojik olan an kavramıdır. Zaman kavramı ise epistemolojiktir, yani bizim beynimizin ve düşüncemizin ürünüdür. Evrende ontolojik zaman peşpeşe dizilen süreksiz anlardan oluşur ama her an bir önceki ve bir sonraki ana dalgalı olarak bağlıdır. Yani zaman hem süreklidir hem süreksiz. Bu durum ancak hem-hem mantığı ile anlaşılabilir.

Zamanın tersinmez olarak geçmişten geleceğe doğru akmasını nasıl açıklayabiliriz? Bir an önce geçmiş gitmiştir. Zaman kavramı ontolojik değil epistemolojik bir kavramdır. Geçmiş yaşamıyoruz, sadece hatırlıyoruz. Yani, belleğimizden bir imgeyi sanki varmış gibi kabul ediyoruz. Şu andaki durumla biraz önceki durumu yan yana getirdiğimizde zamanın geçmişten geleceğe doğru aktığı sonucuna varıyoruz. Yan yana getirmek dikotomi yapmaktır. Yani, Aristo mantığı ile düşünmektir. Oysaki hem-hem mantığına göre yan yana getirmek yerine üst üste getirmemiz gerekir. Hem-hem mantığı geçmişten ret etmez. Hem geçmişin hem de şu andaki durumun eşit derecede önemli olduğunu kabul eder. Şu an varsa şu anın gereği yapılırken geçmişle bağların koparılması gerekir. İşte, kültür ancak bu şekilde gelişir. Geçmişle bağlar koparıldığında kültür zayıflar ve çöker.

Şu an hem geçmişten hem de gelecekte etkilenir. Her ikisinden etkilenir çünkü zaman dalgasının bir ucu geçmişe diğer ucu geleceğe bağlıdır. Şu an ise dalgayı oluşturan birçok parçacıktan bir tanesidir. Bu durumu göz önüne getirmek için bir tren katarını düşünün. Katar

peşpeşe bağlı vagonlardan oluşmuştur. Fakat her vagon kendi başına bir bütündür. Katar dalgayı, vagon ise parçacığı simgeler. Biz birey olarak bir vagona bulunuruz. Ancak vagonun içini ve dışını görürüz. Katarın kendisini göremeyiz ama onun varlığını kabul ederiz. Vagonun içinde kaldığımız sürece vagon ontolojik, katar epistemolojik birer kavram durumundadırlar.

Demek ki, kaynak olan Töz veya Ruh veya Allah kavramı dışında her var olan ikileme tanımlanabilir. Sadece Töz/Ruh/Allah teklikle tanımlanır. Bu tekliğe "ehadiyet" denir. Ehad, bölünmez tek olandır. Vahit ise ayırimlı tekliktir. Yani, nesnelere bu dünyada tek olarak bulunabilirler. Her insan tektir ve kendinin bire-bir kopyası yoktur. Bu bakımdan her insan vahittir ama ehad değildir. Ayan-ı Sabiteler de vahittirler. Her biri kendi başına bir tümeldir ama birden fazla olduklarından ehad olamazlar.

Ancak, onların ikili yapısı da vardır. Bu yapı üst üste binmiş bir yapıdır. Çünkü bir yüzleri Allah'a diğer yüzleri insan dönüktür. Bir yüzleri belirgin olduğunda diğer yüzleri görünmez olur. İnsanlara dönük yüzleri birtakım tümelleri belirlediğinde Allah'a ait tümeller yok olur. Peki nedir bu tümeller? Bu tümellere "kategorya" denir. Yani her nesnenin olmazsa olmaz özellikleri durumundadırlar. Töz ise bir kategorya değildir çünkü iki yöne dönük yüzü yoktur.

Dokuz adet tümelden (kategoriden) söz edilir. Bunlar: 1. Nicelik, 2. Nitelik, 3. İlişki, 4. Mekân, 5. Zaman, 6. Durum, 7. Sahiplik, 8. Hareket ve 9. İstek

Bunlar üzerinde düşünürsek aslında sayının daha az olduğu sonucuna varabiliriz. Öncelikle nicelik gerekli midir? Her var olan vahit olduğundan "nicelik" insan

ürünüdür. Bir fabrikada aynı nesneden binlerce aynı nesne üretebiliriz. Ama, doğa böyle davranmıyor. Her var olan biraz farklı var oluyor. Aynı ağaçtan toplanan elmalar birbirlerinin tıpatıp eşiti değildir. Sadece birbirlerine benzerler. Şu halde "nicelik" bir tümel değildir. Ama pratik olarak bizim düşüncemizle üretilebilir. Matematik sayılar da insan üretimidirler. Onlar da epistemolojik kavramlardır.

Bir de hareket ve zaman kavramlarına bakalım. zaman ve hareket birbirlerinden bağımsız tümeler değildir. Biri olmadan diğeri var olamaz. Klasik fizikte onlar ayrı kabul edilseler de Kuantum fiziğinde ayrı değildirlere. Çünkü Kuantum kuramına göre zaman sadece statik anlardan ibarettir. Şu halde ya hareket veya zaman kategorisini kabullenmek yeterlidir.

Her var olan nesne bir miktar "istek" sahibidir. Bu duruma "cüzi irade" denir. Yani, parçanın isteği veya iradesi olmalıdır. Ehadiyetin iradesi ise kendi varlığını sürdürmekten ibaret olup bu isteğe "külli irade" denir. Demek ki, var olanların var oluş nedeni bütünsel varlığın varlığını sürdürmektir. Onun için her var olan varlık alanında bir süre vardır ve bir süre sonra ehadiyet alanına geri döner. Ama tümüyle yok oluş yoktur. Sadece enerji yoğunluğunda değişiklik ve dönüşüm vardır. Madde olarak yoğun enerji şeklinden daha ince ruhsal enerjiye dönüşür. Ama o ruhsal enerji varlığını sürdürmek için yeniden yerel yoğunluklar oluşturarak madde denen yapıların oluşumunu sağlar. Bu döngü sürekli ve aynı zamanda kesiklidir. Yani bitmez ama her var olan bir diğere var olandan farklıdır. Bu bakımdan varlık hem sürekli hem süreksiz. Çelişkiye düşmeden anlayabilmek için Hem-hem

mantığını kullanmak gerekir.

İkili mantık içinde kalanlar bu konularda çelişkiye düşerler. İkili düşüncülerinden varlık varsa yokluk da olmalıdır sonucuna ulaşırlar. İyilik varsa kötülük de olmalıdır derler. Hem-hem mantığına göre her davranış hem iyidir hem kötü. Birine göre iyi olan bir diğere göre kötü olabilir. Örneğin bankaların kişilere borç vermesi hem iyidir hem kötü. İyidir çünkü bu sayede insanlar eksiklerini tamamlarlar. Kötüdür çünkü insanları daha çok harcamaya ve daha çok istek içinde bulunmaya iterler. Eğer istekler külli iradenin (varlığın) var olması yönünde ise mesele yok. Ama kişilerin bencil isteklerini tatmin yönünde ise varlığın varlığını sürdürmesine hizmet etmeyeceğinden sorun oluşturur. Fakat, Hem-hem mantığı içinde isek kişiler de bütünsel varlığın parçası olduklarından, kendilerine dönük kişisel istekler de bir bakıma bütüne yarar.

Yerel olarak bakarsak ayrımlı değerler oluşur. Tümel olarak bakarsak bu değerler yok olur. Ne demek yok olur? Tümelin insani yüzleri kaybolur, yerine Tanrısal yüzleri belirir, demek. Yani kategoriler kaybolur, Esmâ-i Hüsnâlar belirir. Bunlar da Tanrı'nın güzel isimleri olduğundan her olayda Tanrı isteği olduğu anlaşılır. İşte, bu yüzdendir ki "Allah'ın isteği olur" denmektedir. Bu istek de insan isteği gibi olsa da tüm insanları kapsar. Çünkü her bir insan o tümel enerjiden oluşmuş küçük bir parçadır. Tümel enerji bu parçalar arasında ayırım yapmaz. Çünkü hepsi kendine ait, eşit derecede önemlidir.

Varlığın tek isteği ayrımsız olarak varlığını sürdürmektir. Bunun için farklılık gibi görünen ayrımlara yerel olarak izin verir. Temelde herhangi bir ayırım söz konusu değildir.

Hayvanlarla Konuşmak - 2

Derleyen: Zuhall Voigt

Geçen sayımızda bir hayvan terapisti ve iletişimcisi olan Amerikalı Penelope Smith'den söz etmiştik.

Smith bizimle yaşayan evcil hayvanların, kendilerine söylediklerimizi veya onlarla ilgili düşündüklerimizi, doğuştan sahip oldukları telepati yeteneklerini biz insanlar gibi yitirmemiş olduklarından, anladıklarını söylüyor. Hangi hayvan sahibi bu konuya örnek olacak çeşitli hikayeler biriktirmemiştir? Örneğin kediniz, kendisini doktora götürmeyi planladığınız günde, bu niyetinizi ona açıkça söylemediğiniz halde, muayene saati yaklaştığında ortadan kaybolur. Her yeri arar ve bulamazsınız veya öyle bir yere kaçmıştır ki, onu oradan vaktinde çıkartarak, veterinerine götürebilmenize imkân kalmaz.

Ya da oto yolculuğundan nefret eden kediniz, siz niyetinizi kendisine hiç belli etmediğinizi sanırken, yola çıkılacağı günün sabahından itibaren sırta kadem basar. Siz de, yola çıkılacağını nereden anladığını anlamak için kafa patlatırsınız.

Smith hayvanların pek çok şeyi anladıklarını ama birçok kere de, kendisine verilen emirlere uymamak için, anlamamış görünmeyi bile yeğlediklerini söylüyor. Bu da aslında insanların onlara karşı olan tutumundan kaynaklanıyor. İnsanlar onları aptal, hiçbir şeyi anlamaz saydıklarında, hayvanlar da bu rolü üstlenmeyi tercih ediyorlar. Smith bu konuyla ilgili eğlenceli bir anısını anlatıyor:

"Bir yatılı okulu ziyaretimde karşılaştığım İrlanda cinsi bir kurt köpeğini hatırlarım. Çok uyanık bir zihne sahip olduğunu hemen anlamıştım. Ama oradaki insanlar bu köpeği çok aptal ve çok yetenezsiz buluyorlardı. Ortalıkta ağır ve tembel şekilde dolaştığından, defalarca yasakladıkları halde, kalın halıların veya yumuşak koltukların üzerinde saatlerce uyuduğundan şikayet ediyor, herhangi başka zeki bir köpeğin, bu kadar uyarılmadan sonra, neyin istemediğini çoktan anlamış olacağını iddia ediyorlardı. Oradakiler bana, onun ne kadar aptal olduğunu anlatırlarken, o bana telepatik yoldan şu düşünceleri gönderdi: "Sakin beni ele verme, ben böylece oyun oynuyorum." Gülmeye başladım, çünkü bu köpek çevresindeki ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu. Onlar öyle düşünürken, o kendisini eğlendiren şeylerle meşgul oluyor, her şeyi inceliyor ve öğreniyordu. Bana gönderdiği düşüncelere rağmen, oradaki insanlara bu köpeğin son derece zeki olduğunu, etrafındaki herşeyi ve kendisine söylenenleri gayet iyi anladığını anlattım. Çünkü köpeğin, kendi ruhsal yeteneklerinin yanlış değerlendirilmesine sebep olmasını doğru bulmuyordum.

Buna biraz kızmıştı, çünkü belki çevresindeki insanlar şimdi ondan daha çok şey bekleyeceklerdi. Daha sonra tekrar benimle konuşmaya karar verdiğinde, bir zaman daha konuştuğumuz konu üzerinde. İnsanlarla daha fazla alışveriş etmenin ve hayatını daha neşeli hale getirmenin güzel olacağını fark etti neticede."

Hayvanlarla konuşanlar (bu kişilere kısaca hayvan iletişimcileri diyeceğiz), hayvanlarla konuşup anlaşmanın çeşitli biçimlerde olduğunu söylüyorlar. Bu sadece düşüncelerin ve kavramların alınıp verilmesi olduğu gibi, insanlar arası telepatideki gibi, insanların konuştuğu dildeki kelimelerin gidip gelmesi şeklinde ve birtakım resimlerin, görüntülerin, tasavvurların hattâ film şeklinde akıp giden sahnelerin takas edilmesi şeklinde de oluyor. Bu konudaki yetenekleri gelişmiş olanlar, hattâ bir hayvanın ruhsal dünyasında olup bitenleri, düşüncelerini, korkularını, sevinçlerini, kısacası tüm duygularını, aynen kendileri yaşıyor-muşçasına hissedebiliyorlar. Böyle kişiler için, hayvanın geçmişine gidip, geçirdiği travmatik olayları öğrenip yaşamak da mümkün. Smith, evcil hayvanların, insanların dilindeki birçok kelimeyi öğrendiklerini ve gerektiğinde, telepatik konuşma esnasında bu kelimeleri kullandıklarını söylüyor ki, bazı kelimeleri gerçekten öğrendiklerini, telepatik konuşma olmaksızın da, hayvanların çeşitli emir kelimelerine itaat göstermelerinden de kolayca anlayabiliyoruz.

Hayvan iletişimcilerinin, hayvanlarla ruhsal alışveriş ve konuşma konusunda birleştiği çok önemli bazı noktalar var. Bunları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1. Hayvanları, özellikle kendisiyle ruhsal seviyede alışverişte bulunmak istediğiniz o belli hayvanı sevmek. Bu sevgiyi, kendi içinizde bütün büyüklüğü ve saflığı ile hissetmek ve bu sevgiyi o hayvana göndermek. Sevgi, bir hayvanla ruhsal temasta bulunabilmek, ona düşünce gönderebilmek veya ondan düşünce, duygu, mesaj, resim veya tasavvur alabilmek için ilk ve en önemli koşul. Hayvanlarla konuşma temasının olmazsa olmazı. Bu gerçek sevgiyi hissetmeyen hiçbir hayvan size düşünce ve duygu dünyasını açmaya, size itimat etmeye hazır olmuyor. (Gudrun Weerasingha)

2. Hayvanı saymak. Hayvanın ruhsal ve bedensel bütünlüğüne saygı duymak. Onun da aynen sizin gibi, maddi bir beden içinde kendisini ifade eden ruhsal bir varlık olduğunu ve kişisel ve varlıksal özerkliği kabul etmek.

3. Tamamen önyargısız hareket etmek. Yani daha önceden bir hayvan türü hakkında size öğretilmiş olan herşeyi zihninizden uzaklaştırmak ve tabiri caizse, bembeyaz sayfa gibi bir zihinle o hayvana yönelmek.

4. Hayvanlarla duygu ve düşünce alışverişini denemeden önce, mutlaka insanlarla telepati denemeleri yapmak. Yani herhangi bir hayvanı, telepati alanında önceden hiçbir deneyimi olmaksızın, deneme tahtası gibi kullanarak, o hayvanın ruhsal dünyasında şaşkınlık, emniyetsizlik hattâ ruhsal sorunlar yaratmamak. Sizin, yarım yamalak bilgi ve becerinizle hayvanın ruhsal dünyasına gönderdiğiniz veya işte gerektiği gibi gönderemediğiniz bölük pörçük düşünce ve tasavvurlar, o hayvanın ruhsal dünyasını sarsabilir, sizi tam anlaya-

madığı veya tamamen yanlış anladığı için, içinde insanlara karşı korku yaratabilir, hattâ travmaya sebep olabilir. Bir telefon başında oturduğunuzu ve yarım yamalak kelimelerle, sizi şaşırtacak ve emniyetsizlik verecek biçimde konuşan biriyle konuştuğunuzu veya bilgisayarda, size garip resimler gönderen ve bunları anlamsız ya da bambaşka anlamlara gelebilecek cümlelerle bezeyen biriyle chat yaptığınızı düşünün. Telefonu veya chat'i bir an önce kapatır ve bir daha bu kişiyle karşılaşmamayı dilersiniz. Kısaca, konuya tam hakim olmadan ve hattâ bu işi bilen biriyle ilk denemelerinizi yapmadan bu alana dalmak, faydadan ziyade zarar getirebilir.

5. İşe başlarken, zihinsel alışverişte bulunmayı düşündüğünüz hayvanın rızasını ve müsaadesini almak, o istemezse ve siz içinizde bir direniş, bir engel hissederseniz, denemeyi kesmek. Hayvana ruhsal zor kullanmamak onu herhangi bir şeye zorlamamak. Onun isteklerine ve bireysel haklarına saygı göstermek.

6. Hayvanlarla iletişim kurma isteğinde olan kişinin, daha önceden kendi kendisini bu alışverişe hazırlaması. Çeşitli ciddi iletişimcilerin tavsiye ettiği çeşitli yöntemlerle, meditasyon ve ruhsal alıştırmalar yapmak suretiyle, kendi ruhsal dünyasını artırıp, duyarlılaştırıp, böyle bir alışverişi yapabilecek duruma getirmek. Bu hem kendisiyle iletişim kuracağımız hayvanlar açısından, hem de kendi ruhsal sağlığınız açısından önemli. Bir yerden bir yere gidebilmek için bir yol yapılır. Önce o arazideki engebeler kaldırılır, zemin düz hale getirilir, sonra yapılacak yolun cinsine göre, üzerinde gidip gelmeyi kolaylaştıracak malzemeler

konular. Bir varlıktan diğer bir varlığa, maddenin dışında olan bir platformda, zihinsel veya duygusal biçimde gidip gelebilmek için de, buna benzer bir ön çalışmaya gerek vardır. Bu konuda öngörülen metodları, tanınmış hayvan iletişimcilerin kitaplarından, yaptıkları seminerlerden ve verdikleri kurslardan öğrenmek mümkündür. Ne yazık ki, bu kitapların çoğu -hattâ belki de hepsi- Türk diline çevrilmiş değil şimdilik. Bu yüzden, ileriki sayılarımızda, bu arınma ve hazırlanma metodlarının bazılarında da söz edeceğiz.

7. Hayvanlarla düşünsel yoldan iletişim kurmak, bir salon oyunu veya vakit geçirmeye yarayan bir eğlence değildir. Ruhsal ilgilendiren her konu gibi, ciddiyetle ve sorumlulukla ele alınması gereken bir olgudur. Çalışma, deneme, sabır ve sebat isteyen bir konudur. Bir tek kitap okumakla, bu işi hemen yapabileceklerini zannedenler, çok kere yanılırlar. Bunun da ötesinde, yarım yamalak bilgilerle bu işe kalkışanlar, sadece iletişime geçtikleri hayvanların ruhsal dünyasına zarar vermekle kalmaz, kendi psişik dengelerini de bozabilirler. Birçok hayvanlar, günümüzde hala insanlar tarafından kötü muameleye, işkenceye maruz kalıyor, iç dünyalarında birçok kötü olayın izlerini taşıyorlar. Yaşadıkları travmalar onlarda davranış bozukluklarına yol açıyor. Böyle hayvanlarla iletişim kuranlar, bu işi yarım yamalak yaptıklarında, o hayvanların travmalarını kendi psişik dünyalarına yüklemiş oluyorlar ve bundan nasıl korunacaklarını da bilmediklerinden, kendi kendilerine de zarar vermiş oluyorlar. Onun için tekrar ediyoruz, hayvanlarla iletişim konusu, dikkatle öğrenilmesi

ve dikkat ve sorumlulukla tatbik edilmesi gereken, yeniden keşfedilmiş, doğru tatbik edilirse aslında hem hayvanların hem de insanların yararına olabilecek ve her iki türün de yaşamına zenginlikler getirebilecek, çok geniş kapsamlı bir alandır. Ciddiyetle, sevgiyle, sevinçle, sorumluluk duygusuyla yaklaşılması gerekir.

Hayvanlarla iletişim konusunda unutulmaması gereken şeylerden biri de, her hayvan cinsinin ayrı bir beden içinde ömrünü sürdürmekte olduğu ve her hayvan cinsinin içinde olduğu bedenin fiziksel şartlarına sıkı sıkıya tabi olduğudur. Bu demektir ki, örneğin bir kediden veya bir köpekten veya bir papağandan aldığınız bir tepkiyi, başka bir hayvandan, diyelim bir yunus balığından, bir attan veya bir ayıdan bekleyemezsiniz. Her varlık, içinde yaşadığı bedenin kendisine sağladığı imkanlar dahilinde kendisini ifade edebilir. Aynen biz insanlarda olduğu gibi.

Ama bu aynı zamanda, aynı tür içindeki hayvanların tepki ve ifadelerinin de aynı olması anlamına gelmez. Yani, örneğin bir kedinin tepkisi bir papağanınkinden farklı olduğu gibi, kendisinden başka milyonlarca kediden de farklı olabilir. Bu da onun kişisel özelliği, tamamen kendine has bir birey olmasının getirdiği bir sonuçtur.

Yine Penelope Smith'e göre, aynı tür içinde olan hayvanlardan bazıları, bedenlerinden gelen dürtülere ve genetik miraslarına tamamen bağlıdırlar. Bunlar örneğin, tamamen kedi veya tamamen köpektirler. Bazıları ise, doğadan gelen temel unsurları, kendi kişisel tarzlarıyla birleştirirler. Bu gibileri, beden dürtülerine hakim olmaya ve kendilerini o andaki yaşam koşullarına uydurmaya yetenekli

ve hazır dırlar, örneğin çevrelerindeki insanların yaşamına. Bazıları da, bedenleri içinde daha ziyade saklanırlar ve keşfedilmek istemezler. Bütün bu özellikler, biz insanlarda da mevcuttur. Bu açıdan benimsenecek olan en iyi görüş tarzı, her hayvanın gerçi belli bir türe ait olduğu ve o türün bedensel ve ruhsal özelliklerini taşıdığı ama bu özelliklerin aynı türden her hayvanda birbirinin tam aynı olmadığı ve ayrıca her hayvanın kendine has özgün bir kişiliğe sahip olduğudur.

Bu husus, hayvanlarla iletişim konusunda, büyük harflerle yazılması gereken bir prensip, bir temel taşıdır ki bunu, hayvanlarıyla iyi bir arkadaşlık ilişkisi kurmuş olan bütün hayvan sahipleri, hiç düşünmeden onaylayacaklardır.

Smith, hayvanların hemen herkesin bildiği gibi, ilk planda beden hareketleriyle ama ayrıca doğrudan düşüncelerle, tasavvur yoluyla ve zihinsel resimlerle bizlerle konuştuklarını söylüyor. Karnı acıkan kediniz, önce miyavlayarak ve ardından boş yemek kabının bulunduğu yere gelip giderek ve boş kabın başında yüreğinize işleyen bakışlarla oturarak, ne istediğini size güzelce anlatır. Ama size gönderdiği zihinsel mesajı veya sorduğunuz bir sorunun cevabını alabilmeniz için, her şeyden önce onu dinlemeyi bilmeniz gerekir. Onu dinleyebilmek de, önce kendi zihninizi bu alışverişe hazırlamakla başlar. Penelope Smith, telepatik alışveriş yeteneğinin her insanda bulunduğunu ama kullanılmadığından, körelmiş olduğunu söylüyor.

Telepatik yetenekleri kalın bir unutkanlık mantosunun altında uyumakta olan insanlar, böyle bir şeyi yapabileceklerine, yani her hangi bir canlı varlıkla telepatik

yoldan düşünce ve duygu alışverişinde bulunabileceklerine inanmıyorlar. Hattâ bunu yapabilenlerin olduğunu kabul etseler ve telepatik alışveriş kendilerine mantıklı gelse bile, kendilerine de böyle bir yetenek bulunduğuna ihtimal vermiyorlar. Böyle kişiler, şayet hayvanlarla iletişim konusunu ilginç bulur ve denemeye kalkıştırlarsa, başka engellerden önce kendi içlerindeki engelle karşılaşılıyorlar: Kendi yeteneklerine inanmamak. Bu durumda, zihinlerinde beliren her düşünceden şüphe ediyorlar ve hayvanlarla iletişim, daha başlamadan bitmiş oluyor. Bu yüzden Penelope Smith, bu konuya ciddiyetle ilgi duyanlara, kendi yeteneklerine güvenmelerini ve sabırla çalışmalarını öneriyor. Yani böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal verebilenler, bizzat kendilerinin de bunu yapabilecek yeteneklerle donatılmış olduğuna inanabilmeliler. İnançsız hiçbir şey olmuyor.

Hayvanlarla yaşayanların kendilerine sıkça sordukları sorulardan biri de, evcilleştirip evlerine aldıkları hayvanların, acaba doğadaki serbest yaşamda daha mutlu olup olmayacaklarıdır. Örneğin kedinizi sokağa bırakmalı mısınız, yoksa sadece evde mi yaşamalı? Bunu tayin edecek şeyler tabii ki, nerede oturduğunuz, sokaktaki trafiğin yoğunluğu vesaire gibi şeyler öncelikle. Ama acaba hayvanlar ne düşünüyor?

Smith'in bu soruya verdiği cevap, bu konunun da tamamen bireysel olduğu. Doğa yaşamını ev yaşamına tercih edenler olduğu gibi, bunun tam aksine karar verenler de var. Smith'in bunu belgeleyen bir deneyimini buraya alıyoruz:

" Bir zaman birlikte oturduğum bir arkadaşım, evde büyük bir kafeste ispinoz kuşları besliyordu. Güzel

havalarda bu kafesi, içindeki kuşlar temiz hava alsın ve güneşten istifade etsin diye dışarıya çıkarıyordu. Günlerden birinde, kafesteki suyu değiştirirken, ispinozlardan biri kafesin açık kapısından dışarıya uçtu. Bahçedeki ağaçların dallarında mutlu ötüşlerle uçmaya ve sadece ara sıra verdiğimiz yemleri almak için yanımıza konmaya başladı. Geri gelip gelmeyeceğini sordum ama hayatından çok memnundu. Biz de tekrar dönüp ailesine katılacağından ümidimizi kestik. Ama özgür olarak geçirdiği ve ara sıra kafesin önüne konup ailesine ve arkadaşlarına serenat yaptığı bir kaç günden sonra, yavaş yavaş yeni hayatı ona can sıkıcı gelmeye başlamıştı. Birkaç gün sonra arkadaşım, hava oldukça serin olduğundan kafesi dışarıya çıkarmamıştı. Bizim kaçak her zamanki ziyareti için geldi ve kafesi dışarıda göremeyince, benden onu dışarıya çıkarmamızı istedi. Ben kendisine kararlı bir şekilde: "Hayır" dedim ve şayet kuşları görmek istiyorsa, kendisinin içeri girmesi gerektiğini ilave ettim. Bunun üzerine, camından kafesi görebildiği sokak

kapısının önüne geldi. Kapının camına vurmaya başladı. Biz de sokak kapısını ve kafesin kapısını açtık. Bizim birşey söylememize gerek kalmadan küçük kaçak doğruca kafese uçtu ve içeriye girdi. Anlaşılan kararını vermişti."

Penelope Smith bu küçük kuşun aksine

bir karar veren ve doğa içinde yaşamayı tercih eden hayvanlarla da karşılaştığını söylüyor. İki sene kadar evinde yaşayan Marla adlı kaplumbağasının, bir gün bahçe çitinin altından bir geçit kazıp tamamen özgür yaşamayı seçtiğini anlatıyor. Marla iki ay kadar ortalıktan kaybolup, özgür yaşamın tadını çıkardıktan sonra, tekrar dönüyor. Ama anlaşılan özgürlüğü de tamamen unutamayıp, bir zaman sonra tekrar gitmek istiyor.

Smith onu özleyeceğini ve başına kötü şeyler geleceğini düşünerek önce gitmesine izin vermiyor ama Marla kararından dönmüyor. Neticede Smith hayvanının irade ve seçimine saygı duyarak onu bırakıyor. Gittikten sonra da onunla zihinsel iletişimini sürdüren Smith, kaplumbağasının doğada mutlu bir yaşam sürdürdüğünü bu iletişim sayesinde öğrendiğinden, onun mutlu olmasıyla kendisi de huzur buluyor.

Hayvan dostlarımızın gerçek düşünce ve duygularını, onları neyin mutlu ettiğini öğrenebilmek, sorunları olduğunda bunun gerçek sebeplerini keşfedebilmek ve birlikteki yaşamımızı, her iki tarafın da iyiliğini sağlayacak biçimde şekillendirebilmek. İşte hayvanlarla zihinsel iletişim kurmanın asıl gayesi ve anlamı budur ve bu olmalıdır.

Gelecek sayılarda bu konuda şimdiye kadar edinilmiş bilgi ve deneyimlerden söz etmeye devam edeceğiz.

Kaynaklar:

Gespräche mit Tieren/ Penelope Smith
Tierkommunikation/ Gudrun
Weerasinghe

Eğitim ve Öğretim Üstüne

Yalçın Kaya

Günümüzden 26 yüzyıl önce yaşamış Çinli Ozan Kuan-Tzu şu dizeleriyle eğitimin önemini vurgular:

*"Bir yıl sonrasını düşünüyorsan, tohum ek
On yıl sonra ise tasarladığın, ağaç ek
Ama yüzyıl sonrası için, halkı eğitmeye gayret et
Bir kez tohum ekersen bir kez ürün alırsın
Bir kez ağaç dikersen on kat ürün alırsın
Yüz kez olur bu ürün eğitilirse ulus
Birine balık verirken, doyar bir kezinde
Balık tutmayı öğret doysun her kezinde"*

Eğitim sözcüğünün batı dillerindeki karşılığı, Latince beslemek anlamına gelen educare'den türetilmiş olan education'dur. Benzer bir sözcük olan educere ise bir şeyi yönleltmek, yol göstermek, yetiştirmek demektir. Eğitim olgusu, insanoğlunun toplumsal düzene geçmeden önceki göçebe yaşamı içerisinde bile önemliydi. Bu olgu, insanoğlunun toplu yaşama geçmesiyle daha da önem kazandı.

Türk Dil Kurumunun Eğitim Terimleri Sözlüğü'ne göre eğitim: "Yeni kuşakların, toplum yaşamında yerlerini almak için hazırlanırken, gerekli bilgi, beceri ve anlayışlar elde etmelerine, kişiliklerini geliştirmelerine yardım etkinliğidir. Toplumun genç üyelerinin var olan kültüre; yetişkin üyelerince bilinçli, amaçlı ve düzenli biçimde hazırlanması sürecidir."

Burada dikkat edilecek nokta şudur; eğer kültür tanımının içine, geleceğe dönük düşünceler ve ülküler kavramları konulmazsa, eğitim, eldekilerin yeni kuşaklara aktarılması biçimine dönüşür ki bu durum eğitimi duran ve tutucu bir çerçeve içine alır.

Orhan Hançerlioğlu'nun Felsefe Ansiklopedisi eğitim başlığı altında şu açıklamayı vermektedir:

"Eğitim, bireyi kendisine yararlı kılmak amacıyla güttüğü gibi herhangi bir ereğe yararlı kılmak, değer kazanmış kişiyi, değer taşıyan toplumda etkinlikte bulundurmak amacıyla da güder."

Görüldüğü gibi Hançerlioğlu'na göre eğitimin bir ereğe yönlenmiş olması yanında, toplumsal etkinlikte bulundurmak gibi önemli bir amacı var.

Eğitim, insanı belli düşünce, inanç ve davranış kalıplarına koşullandırmayan, insanın kendi doğasına, kişilik özelliklerine ve gelişimine uygun olarak özgürce seçtiği ortamın adıdır. Eğitim, bu niteliklere uygun olarak yetiştirdiği bireyler ile toplumun, ulusun karşı karşıya kaldığı bunalımları yenmesine yardım eden bir toplumsal kurumdur. Eğitim konusunda yapılan incelemelerde genelde

geniş ve dar anlamda eğitim tanımlamalarında bulunduğu görülür. Geniş anlamda eğitimden söz edildiğinde: "Doğanın ve toplumsal kurumların, insanın zihin ve iradesinde yapabildikleri etkilerin tümü" amaçlanır. Dar anlamda bir eğitim tanımında ise "Bilgi aktarmak, bu yolla insandan insana oluşan etkiler" amaçlanır.

Çoğu kez eğitim kavramıyla öğretim-öğrenim kavramları karıştırılır. Öğretim, eski dilde tedrisat, sözcükleri bilgi vermeye dile getirir. Türk Dil Kurumu tarafından yayınlanan Eğitim Terimleri Sözlüğü öğretimin tanımını şöyle veriyor: "Belli bir ereğe göre gereken şeyleri öğretme işi, öğrenmeyi kolaylaştıracak etkinlikleri düzenleme eylemi."

Öğrenim, eski dilde tahsil sözcükleri, herhangi bir şeyi yapmak için bilgi almayı dile getirir ve öğretim kavramından farklı bir açılım verir. Eğitim Terimleri Sözlüğü'nde öğrenim'in tanımı ise şöyle veriliyor:

"Herhangi bir sanat, iş ya da meslek için gerekli bilgi, beceri ve alışkanlıkların elde edilmesi amacıyla yapılan çalışma"

Görüldüğü gibi eğitim ile öğretim-öğrenim kavramları içerik açısından birbirlerinden çok farklıdır. İç içe olmaları, işlevleri gereğidir. Eğitim gören insanın, bilgi edinmekten başka yapabileceği bir şey daha vardır: Kişiliğini oluşturmak. Birincil olan, eşdeyişle amaç, öğretim değil eğitimidir; öğretim ön plâna çıkarılırsa araç amacın yerini almış demektir. Bu genel tanımlardan sonra eğitimin amaçlarını ve önemini biraz daha açıklamak gerekmektedir.

"Eğitim neden önemlidir?"

Eğitim yalnızca yetiştirilecek çocukları olan ana-babaların ya da meslekleri eğitimci olan kişilerin değil, tüm toplumun sorunudur; çünkü insan toplumunun sürekliliğini sağlayan bir olgudur. Milli Eğitim Kurultay salonunun duvarlarında yazılı, eğitimin önemini vurgulayan şu sözlere kulak verelim: "Eğitimidir ki bir ulusu ya özgür, bağımsız, şanlı, yüksek bir toplum olarak yaşatır; ya da bir ulusu köleliğe, yoksulluğa tutsak eder." K.Atatürk

Değerli bir eğitimcimiz, eğitim ile ilgili çok güzel görüşler içeren bir tanım yapmış. Eğitim ile ilgili bir dolu tanımlar arasında en çok beğendiğim bu tanımı sizlerle bölüşmek istiyorum:

"Eğitimin amacı, kökünden söküp koparmadan geliştirmek, dallarını kırmadan zenginleştirmek, ulusal kültürlerin zenginlik ve değerlerini yadsımadan evrensel kültür değerleriyle donatmak, bireyi dünyadaki yeri konusunda bilinçlendirmek, geçmişe neler borçlu olduğunu, bugünün ne olduğu, geleceğin nasıl olacağı konusunda bilinçli kılmak. Buyruğu altına aldığı doğa güçleri üzerindeki egemenliğini sürdürerek bu güçlere tutsak olmamanın kendisine bağlı olduğunu öğretmektir."

Eğitim her çağda ve her toplumda saygınlığını korumuştur, ne var ki eğitime hep toplumun genel yararı açısından bakılmıştır. Eğitim konusu günümüze gelirken en çok 17-18. yüzyıl düşünürlerince irdelenir, Çek asıllı eğitimci Jan Amos Comenius, İngiliz filozofu John Locke, gene bir başka düşünür J. Jacques Rousseau eğitimle ilgili değerli yapıtlar vermişler, eğitimin önemini vurgulamışlardır. Bütün bu eğitimci düşünürlerin eğilimlerine ve uyarılarına karşın, konuya çağdaş ölçüleri ilk getiren Büyük Fransız Devrimi olmuştur. Fransız Devrimi kamusal eğitime, kendisinin de sloganı olan Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik ülküsünün hem amacı hem de aracı olarak bakmıştır. Fransız Devriminin toplumsal programında kitlelere yaygın kamusal eğitim düşüncesi ağır basar.

Eğitim ile ilgili bu genel bilgilere ek olarak şunu da söyleyelim. Eğitim, içinde bulunduğu toplumda ve üretim ilişkilerinde aldığı yerden dolayı bir üstyapı kurumudur. Üretim ilişkilerini, insanı ve toplumu belirlemede ikincil durumdadır. Ama bu ikincil durumda oluş, eğitimin toplum ve insan yaşamındaki önemini gözardı etmeyi gerektirmez. Tam tersine eğitimin gerçek yerini ve önemini, tüm olanaklarını görmeyi sağlar.

" EĞİTİMİN AMAÇLARI NELERDİR?

" Bireyin özgürleşmesine yardım etmek, anlatım ve iletişim yeterliliği kazanmasına olanak vermek,

" Başkaları ile iyi ilişkiler kurmasına, ortak amaçlar ve kamu yararına toplumun diğer üyeleriyle işbirliği yapmasına, barış içerisinde yaşamasına yardım etmek,

" Araştırma, öğrenme, sorun çözme yeterliliği kazandırarak özgür düşünme ve davranış özelliklerini kazandırmak,

" Bir meslek kazandırmak, emeğe saygı duygusu yanında kendisine, ailesine ve içinde yaşadığı ortama karşı sorumluluk duygusunu geliştirmek,

" Yaratıcılığını geliştirerek kendisini tanımalarına yardım etmek.

İnsan topluluklarının sürekliliğini sağlayan eğitimidir. Toplumsal kültürü kuşaklar boyunca aktarmak, eski ve yeni değerlerin bağdaştırılmasını sağlamak eğitimin amacıdır. Nüfusu sınırlı olan ilkel toplumlarda insanoğlu bir yandan kendi varlığını sürdürmek için kullandığı araçları geliştirmeye çalışmış, öte yandan da toplumdaki çocuk, genç ve yetişkinlere örgün olmasa da bir eğitim verme işini üstlenmiştir.

Eğitim, toplumun üyesi olan bireyi toplumun bilgi, değer ve davranış ilkelerine göre biçimlendirmeyi hedeflediğine göre toplumda ağırlıklı olan düşünce, eşdeyişle toplumda egemen olan sınıf hangi düşünce yapısını benimsemişse eğitim de o doğrultuda biçimlenir, gelişir. Burjuva eğitim düzeninde işçi-köylü ve dar gelirli memur çocukları için eğitim yalnızca ekonomik gereksinimler için yapılır ve belirli, dar kalıplar içinde tutulmaya çalışılır. Yönetici-egemen sınıf üyelerinin çocukları içinse eğitimin tüm olanakları seferber edilir. Bir çok istatistik verileri bu savı doğrular. Örneğin: Fransa'da liselere devam eden öğrenciler arasında varlıklı sınıfların çocuklarının oranı % 94 iken, köylü çocuklarının ancak % 32'si, işçi çocuklarının ise % 45'i liselere devam edebilmektedir. Fransa'da Teknik Üniversite ve Yüksek Öğretmen

Okullarında okuyan işçi çocuğu oranı % 2'yi ancak bulmaktadır. Bu durumda bazı eğitimcilerin savları geçerlik kazanmakta: "Bu eğitim dizgesi (burjuva eğitim dizgesi) bir sınıfsal ayıklama ve ayrıcalıklar dizgesidir."

Az gelişmiş-geri kalmış ülkelerde kız-erkek arasındaki ayırım, köylerle kentler arasında, bölge ve sınıflar arasındaki eşitsizlikler dehşetli boyutlara ulaşmakta. Bu ülkelerde egemen sınıfların eğitime bakış açıları şöyle: Eğitim, düzenin devamını sağlamak için belli sınırlar içerisinde insan yetiştiren, irdelemeyen, soru sormayan, durumuna boyun eğmiş, belli standartları aşmayan bireyleri yetiştiren bir sistemin adıdır.

Eğitim bir toplumsal kurum olarak her çağda ve her toplumda saygınlığını korumuştur. Ne var ki eğitime her yerde toplumun genel yararı açısından bakılmıştır. Toplumda önemli bir mevki sağlamak, kültürü koruyup sürdürmek, tüzeye, erdeme, iyi bir yaşama kavuşmak, din bilgisini yaymak gibi amaçlarla eğitim her devirde kullanılmıştır. Bu amaçlar bir anlamda toplumun ortak ülküsü olduğundan, topluma egemen olan sınıf ya da zümrelerin eğitime kendi damgalarını vurmaları da doğaldır.

Tarih boyunca eğitim fırsat ve olanaklarının kime sağlanacağı, buna kimlerin karar vereceği sorun olagelmıştır. Tek elden yönetilen toplumlarda yalnızca yönetici çocukları, ilerde yönetici olacak biçimde eğitilir, yönetilenlerin ise eğitilmelerine gerek görülmez, üstelik zararlı bulunurdu. Seçkin grup yönetiminde eğitim, toplumun seçkin sayılan kesiminin çocukları için istenilirdi.

Eğitim ve öğretim-öğrenim sözcükleri doğal olarak öğretimin yapıldığı yer olan okul

kavramını da içeriğinde taşır. Eğitim uzmanları, klasik anlamdaki okulun eğitim işlevini yerine getirmesi konusunda düşünce birliği içerisinde değildirlir.

Örneğin bir kısım sosyalist eğitimciler göre; klasik bilgi okulu tam bir genel kültür sahibi insan yetiştirmenin, genellikle bütün bilimlere öğrenciyi öğretmenin dışında hiçbir işlevselliğe sahip değildir. Sınıf ayrıcalıklı biçimi özümsemiş olan bilgi okullarının ancak burjuva kökenli çocukları bilgilendirmesi doğaldır. Klasik bilgi okulu, neredeyse öğretilen her sözcüğe kadar herşeyin burjuvazinin çıkarları doğrultusunda yaşandığı bir kurumdur. Bu okullarda eğer köylü ve işçi çocukları okutuluyorsa burjuvaziye daha iyi hizmet verebilsinler diyedir. Bununla birlikte bu okullarda okutulan bilgilerden işçi ve köylülerin de yararlanma olanağı olmuştur, bundan sonra da olacaktır. "Klasik bilgi okulu, kitaplarda kalan, ezberlenen bilgileri veren okuldur. Gençleri yararsız, gereksiz, cansız kılan, koca bir genç kuşağı aynı kalıptan çıkmış bürokratlar yığına dönüştüren bir düzen organıdır" savı öne sürülür.

Bu eğitim uzmanlarına göre gerçek anlamda eğitim; ezbercilikten uzak, iş üretmek, değer yaratabilmek amacıyla yapılmalı ve bunun için de yüzyıllardır devam edegelen klasik bilgi okulları bir yana bırakılmalıdır. Klasik bilgi okullarının karşıtı olan bu tür okullara genel olarak eğitimciler iş okulu adını veriyorlar...

Eğitim ve öğretim konusunda verdiğimiz bu bilgilerin ardından bir sonraki yazımızda Türk milli eğitimine yön veren devrimci önder M.Kemal Atatürk'ün eğitim konusundaki düşüncelerine kısaca değineceğiz.

İTÜ 1961 mezunlarından İnşaat Yüksek Mühendisi Yalçın Kaya'nın mesleğiyle ilgili yayınlarının yanısıra kültür ve dinlerle ilgili derin araştırmaları ve kaleme aldığı pek çok kitabı var. "Bati'nin iki yüzü"(Bağnazlık ve Tolerans) başlıklı üç ciltlik kitabı, Köy Enstitüleriyle ve Hristiyanlıkla ilgili kitapları bunlardan bazıları.

Yalçın Kaya'nın Cumhuriyetimizin ilk 30 yılındaki büyük eğitim hamlelerimizle ilgili sekiz ay boyunca yayımlayacağımız makaleleri hepimizin düşünce ufuklarının genişlemesinde çok yarar sağlayacaktır...

Cemalnur Sargut ile Aşk Üzerine Bir Sohbet

Nihal Gürsoy

*Her gün bir yerden göçmek ne iyi.
Her gün bir yere konmak ne güzel.
Bulanmadan, donmadan akmak ne hoş.
Dünle beraber gitti cancağızım,
Ne kadar söz varsa düne ait,
Şimdi yeni şeyler söylemek lâzım.*

Nihal Gürsoy - Cemalnur Hanım, Mevleviliği son derece iyi bilen ve yaşayan biri olarak "Mevlevi Muhip'liği" nedir? "Mevlevî Dervîşi" olmak nedir? Bu konuları bizlere açıklayabilir misiniz?

Cemalnur Sargut - Estağfurullah. Şöyle söyleyebiliriz. Muhiplik kelimesi, muhabbetten, sevgiden kaynaklanıyor biliyorsunuz, o yüzden "Mevlevi Muhip'liği", Mevleviliğe yakın durmak, sevgi beslemek anlamında kullanılıyor, fakat henüz konunun içine tam girilmemiş olduğunu da gösteriyor. "Derviş" olmamış henüz, Derviş olmak için birtakım eğitimlerden geçmeniz gerekiyor. Eskiden biliyorsunuz çok daha tarikat adabıyla yapılmış bu eğitim. Bu yola girdikten sonra sıkıntılarla, dertlerle, belâlarla nasıl uğraşacaksınız, onları nasıl karşılamanız ve yorumlamanız gerekiyor anlayışıyla yaşanıyor bu süreç.

Herkes sıkıntı ve dert yaşıyor ama Derviş olduğunuz zaman, o sıkıntı ve belâların hakikatini, iç yüzünü gösteriyor hocanız size. Böylece hem o süreç anlam kazanıyor sizin için, çünkü olayı anlıyorsunuz hem de kavrayabilmek için daha yukarıdan bakıyorsunuz hadiselerle, böylece daha kolay atlatıyorsunuz olayları.

Tam Derviş olmak için, tam terbiyeye girmek lâzım. Onu o kadar güzel anlatmışlar ki "mürşidin önünde ölü gibi yatmak" diye. Burada çok büyük bir yanlış anlaşılma oluyor çoğu zaman. Zannediyorlar ki böyle bir tutum insanı şahsiyetsiz yapar. Oysa ki gerçek bir Mürşit, insanı şahsiyetsiz yapan tüm davranışlardan kurtaran kişidir. İnsanın yalan söylemesi, kindar olması, başkalarına üstten bakması yani kibir içinde olması, tembel olması... Sonra, başka birinden nefret etmesi ve buna göre davranması, öfke ve asabiyet içinde olması şahsiyetsizliktir aslında.

Mürşit ise, insanı tüm bu şahsiyetsiz ve hürriyetsiz davranışlardan kurtaran kişidir, Mürşid'in bir beklentisi yoktur. Yani, benim emrimde olsun, el ayak öpsün gibi beklentiler Mürşid'in işi olamaz. Burada el-ayak öpmenin mânâsı Mürşid'in sözünü dinlemek olarak alnsa dahi, gerçek bir Mürşid, sözü dinlenmediğinde tepki gösteren, kızan kişi değildir.

Meselâ ben, Hocam'la yetişirken Hocam'ın benim görmediğim ve bilmediğim şeyleri görme ve bilme durumunda olduğunu farkettim. O zaman ona itibar ediyorsunuz, geçirdiğiniz tecrü-

CEMALNUR SARGUT KİMDİR?

3 Kasım 1952 İstanbul doğumludur. Kardeşi Asuman Sargut ile birlikte, Annesi Meşküre Sargut hanımefendinin manevi terbiyesi ve babası Ömer Faruk Sargut Bey'in engin kültürü ile yoğrulmuştur. Sürekli maddi ve manevi eğitim alarak yetiştirilmiştir. Kadıköy Kız Koleji'nden mezun olduktan sonra mühendis olmak üzere Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi Kimya Fakültesi'ne devam etmiştir. Mezuniyetinden sonra 2 sene Güneş Koleji'nde, daha sonra Üsküdar Cumhuriyet Lisesi'nde tam 18 sene kimya öğretmeni olarak görev yapmış, sayısız öğrenciyi kendisine verilen maddi ve manevi ilimlerle donatmış, bilimin onları nasıl hakikate götüreceğini anlatmıştır, öğretmiştir.

Çok küçük yaşlarından beri hem annesinden, hem de Sâmîha Ayverdi Hanımefendi'den aldığı manevi eğitim ve irşada ilave olarak, lise ve üniversite çağlarında Eflâtun'dan Sokrat'a, Nîche'den Shopenhauer'a, Pisagor'dan Buda'ya çok sayıda doğulu ve batılı felsefecinin ve mutasavvıfın hayatını ve felsefi öğretilerini incelemiştir. Hocalarının hocası Kenan Rufâî Hazretleri'nin: "... onlarda da hakikat payı olduğu için bir kenara itemeyiz. İşte onun içindir ki biz de geçmiş devir tasavvıflarından bahsetmekte bulunuyoruz..." dediği gibi. Nihayetinde fikri çalışma sahası olarak İslâm Tasavvufu'nda karar kılmuştur.

Hayri Bilecik Bey'den, Kuran dersleri almış, Nermin Suner Pekin Hanımefendi ile de uzun yıllar Mesnevi ve Kuran üzerine mukayese çalışmaları yapmıştır. 25 yılı aşkın süredir, İslâm Tarihinin altın sayfaları olan ve kitleleri peşinden sürükleyen büyük İslâm Mutasavvıflarından Hz. Ahmed-er Rufâî, Hz. Ken'an Rîuâî ve Hz. Mevlâna Celâleddin Rumi başta olmak üzere, Hz. İbn-i Arabî, Hz. Mısri Niyazi, Hz. Şibli, Hz. Konevi ve Hz. Cilli hakkında inceleme ve araştırma faaliyetlerine devam etmektedir.

25 yıl boyunca kâh sohbetler adı altında, kâh radyolardan yaptığı konuşmalarda, kâh ise Avrupa'da, Amerika'da ve ülkemizde katıldığı seminer, panel ve festivallerde anlatmıştır.

Bunların arasında Amerika'da, Duke Üniversitesi'nde ve Kuzey Carolina Üniversitesi'nde İslâm konusunda verdiği dersler, ayrıca 2000 yılında Kuzey Carolina'da 2001 yılında New York'ta ve 2002 yılında yine Kuzey Carolina'da düzenlenen Mevlâna festivallerine konuşmacı olarak katılması ve katıldığı televizyon programları sayılabilir.

Özellikle Avrupa'da yaptığı konuşmalar, Cemalnur Sargut Hanımefendi'nin bütün dinleri ve inanışları kucaklayan evrensel çağrısını 21. yüzyılda da yineler niteliktedir. Almanya'nın Frankfurt şehrinde Frau Liebe (Kutsal Kadın) Kilisesi'nde 2002 yılının Mayıs Ayı'nda yaptığı "Hz. Yusuf" konulu, aynı yılın Kasım Ayı'nda yaptığı "Hz. Meryem" konulu konferanslar dinleyenlere bunca yıldır özledikleri birliğin atmosferinde derin bir nefes aldırıştır. Frankfurt'ta verdiği "İslâm'da Tasavvuf" konulu konferansında bu birliğin cezbedici çağrısı ayakta alkışlanmıştır.

Kendisi ayrıca Frankfurt Üniversitesi İlahiyat Bölümü doktora talebelerine "Tasavvuf'ta Hz. Adem" konulu bir ders vermiştir.

Cemalnur Sargut Hanımefendi halen Türk Kadınları Kültür Derneği İstanbul Şubesi Başkanındır. Ülkemizde çeşitli radyo ve televizyon programlarına halen katılmakta olup paneller ve seminerler düzenlemeye devam etmektedir.

beler size bunu gösteriyor. O zaman ona biat ediyorsunuz ama bu biat onun şahsına değil, eğer öyle olursa putperest olursunuz zaten, Allah korusun. Onun öğrettiği ilme iman ediyorsunuz. Sizin önünde ölü gibi olduğunuz, onun öğrettiği ilim, dolayısıyla Allah'ın önünde ölü gibi oluyorsunuz. Bir adamın veya bir kadının önünde değil.

Bu bilinçle yaşanan tecrübelerle siz tekâmül ediyorsunuz. Muhib'de "keşke olsam" var, makam yok o yüzden.

Nihal Gürsoy - Hz. Mevlâna'nın yaşamını ve eserlerini araştırmak, öğrenmek isteyenlere nasıl bir yol izlemelerini öneriyorsunuz?

Cemalnur Sargut - Bence, acizane görüşüm şudur ki; Mesnevi, Kuran'ı Kerim'i en güzel anlatan kitaptır. Kuran'da da biliyorsunuz çeşitli hikâyelerle hakikatlerin bize öğretilmesi vardır.

Meselâ Yusuf Süresi'nden bahsedelim, beni en çok etkileyen surelerden biridir. Anlamı üzerinde düşünüp, araştırdığımızda; Yusuf'un "Gönül" anlamına, Yakub'un "Ruh" anlamına geldiğini ve Yusuf'un beni, bana anlattığını görüyoruz. Yani anlamının içinde daha derin anlamları da içerir. İşte Mevlâna'nın da bu tip hikâyelerle bizi, bize anlattığını görürüz. En güzeli şerhli (açıklamalı) Mesnevi okumaktır. Mevlâna, Mesnevisi hakkında "herkes, beni kendi idrâkince anlar" demiştir. Tabii ki şerhli Mesnevilerin de çok çeşitli olduğunu görüyoruz. Kenan Rufâi'nin şerhli Mesnevi'si dünyanın en iyi dört şerhinden biridir.

Mesnevi'de sıkça sözü geçen kavramların açıklamaları vardır şerhlerde. Meselâ, Padişah-ruh'tur. Cariye-nefis'tir gibi hadiselerin iç mânâlarını açıklar ve böyle bakmayı öğretir.

Nihâl Hanımcığım; belki de sizin bize yapacağımız en büyük lütuf anlaşılması ve anlatılması gereken en önemli husus şudur ki: Mevlevilik, Rufailik, Kadirilik v.b. bunlar birer felsefe değildir. Bunlar birer yaşam biçimidir. Kitaplar okuyup anlatmak onların içindeki bilgileri yaşamadıktan sonra hiçbir anlam ifade etmez. Şöyle bir örnek vereyim bunun için.

Eskiden Hz. Muhammed zamanında, Şahabe oturur, bir âyeti ezberler ve bu âyeti şahantısında aynen uygulamaya geçirmeden ikincisini ezberlemezmiş. O nedenle, altı-yedi âyet bileni parmakla gösterirlermiş, "ne mübarek adam" diye, "ne mükemmel insan" diye.

Mesnevi de böyle bir kitaptır. Mesnevi'yi uygulamak lâzım, yaşamak lâzım. Mevlâna, kendisi de söylemiştir, "Mesnevi, avam içidir" diye ekleyerek de, iç mânâyı çok iyi görebilenlerin okuması gereken kitap olduğunu işaret etmiştir.

Divan-ı Kebir'i çok iyi bilmek lâzım, çok iyi anlamak, üzerinde tefekkür etmek lâzım. Mevlâna, Şems'in ilk gidişinden sonra yazmaya başlamıştır ve çok özel bir kitaptır.

Onda Şems'i de bulursunuz, Zerkubiyi'de bulursunuz, Mevlâna'nın hakikatini de bulursunuz. Tabii yine de söylüyorum okuyana bağlı bütün bunlar. Önemli olan neticede Ahlak-ı Muhammediye'yi kazanmak olmalı. Aksi takdirde okuduklarımız sırtımızda yük olur Allah korusun. Bir öğretmen nezaretinde, bir yol gösterici nezaretinde, hayata geçirerek, yaşantımızda uygulayarak öğrenmek ve okumak çok yararlı olur.

Kuran'ı Kerim de, Mesnevi de kendilerine mahsus enerjileri olan kitaplardır. Bir süre sonra sizinle konuşmaya başladıklarını, size cevap verdiklerini görürsünüz. Tabii bunun olabilmesi için kitapla tam bütünleşmeniz gerekir.

Bu her şeyde böyledir, otomobil kullanırken de eğer onunla tam bütünleşirseniz, arabaya hakim olursunuz. Çekinir, korkarsanız iyi kullanamazsınız. Neyle bütünleşirseniz, onunla bir olursunuz, ikiliğin kalktığını görürsünüz.

Nihal Gürsoy - Bugünün globalleşen dünyasında yaşıyoruz hepimiz ve bunun neticesinde sürekli değişmekte olan formlara uyum sağlamak, maddi ve manevi konularda yeniliklere açık olmak durumundayız. Hem kendi öz değerlerimize sahip çıkıp, hem de yeniliklere açık olarak dengeyi nasıl sağlayacağız? Bunun için ne gibi önerileriniz var?

Cemalnur Sargut - Kenan Rufai, Tasavvufta bunun için şöyle iki reçete veriyor bizlere. Birincisi, diyor ki: "İnsanın üç tip gözlüğü vardır. İlki yakını gören gözlüktür ki, sadece dünyayı gören insanlar takar."

Mevlâna, bu insanların şaşı gördüğünü söyler.

"İkincisi, uzağı gören gözlüktür ki; bunu da sadece diğer âlemle meşgul olanlar takar." Bazı içine kapanık derişler, meczuplar böyledirler, sanki bu dünya'da yaşamıyorlardır. Ya hayal âleminde dirler ya da dünyadan habersiz bir biçimde öteki dünya'ya yönelik yaşıyorlardır.

"Gerçek mutasavvıf ise; bu iki gözlüğü aynı

anda takan kişiye denir" diyerek, bu dünyanın işleriyle, ilmiyle uğraşırken, Allah'la olan irtibatını muhafaza eden kişileri kasteder.

O zaman, ahlâkınızı, temel değerlerinizi, inançlarınızı koruyorsunuz zaten ama yeniliklere de açık oluyorsunuz. Bu gözlüğü taktığınız da, artık muameleniz karşınızdaki insanla değil, Allah'la oluyor. Negatif bir söz ya da olayla karşılaştığınız zaman buradan benim alacağım, öğreneceğim bir şey var mı diye düşünüyorsunuz. Bana bununla ne gibi bir mesaj iletildi diye anlamaya çalışıyorsunuz.

Bu insanı son derece pozitif yapan, rahatlatan ve tüm hastalıklardan da koruyan bir metottur aslında ve modernliği de kabul ettiren bir zihniyettir. Çünkü sizi sürekli olarak yeniler bu davranış biçimi.

İkinci reçete ise çok önemli bir metodu içerir. Her devirde birleştiren yol, Allah'a giden yoldur. Ayıran, uzak tutan, kavgaya götüren, bölen yol ise Allah'tan uzaklaştıran yoldur.

İlim, birleştiriyorsa doğru bir ilimdir. Ayırıyorsa, orada bir hata var demektir. Bu ölçüyü koyduğunuz zaman doğruyu, yanlıştan ayırmak çok kolaylaşır. Tercihlerimize yön vermek çok kolaylaşır. Birleştiren, kucaklayan insanların peşinden gitmek lâzım. Kuralları, kalıpları yıkmanın yolu da buradan geçiyor.

Nihal Gürsoy - Teşekkür ediyorum açıklamalarınız için. Birleştiren, kucaklayan insanların en güzel örneklerinden biri olan Hz. Mevlâna'yı daha yakından tanımak ve anlamak için sanıyorum Şems-i Tebrizi'den öncesini ve sonrasını öğrenmek gerekiyor. Bize kısaca Şems'den önceki ve sonraki Mevlâna'dan söz edebilir misiniz?

Cemalnur Sargut - "Şems" kelimesi "Güneş" anlamına gelir ve Tasavvufta Allah'ın mânâsı olarak yorumlanır. Hz. Şems'in ismi tesadüfi değildir. Son derece özel bir programdır.

Mevlâna Hazretleri, Şems gelinceye kadar, edinilecek her türlü bilgiye sahip olmuş, son derecede bilgili ayrıca manevi bir şahsiyetti.

Babası Bahaeddin Veled, Şeyh makamında bir Allah bilgisine ve Allah aşkına sahipti. Hocası Burhaneddin Tirmizî on yıl kadar bir süreyle Mevlâna ile yakından meşgul olmuş ve yetişmesinde çok büyük emeği olan bir zat'tır. Ayrıca bazı alimlerin, meselâ Feridettin Attar'ın, Hz. Hakim Senâî'nin kitaplarının da çok büyük

etkisi var. Bunların yanında şahsi tecrübeleri var. Hıristiyanlarla uzun süre mağaralarda kapandığını biliyoruz. Musevilik adabını çok araştırdığını biliyoruz. Bu nedenlerle birgün coştuğunda şu sözleri sarfetmiştir Hıristiyan ve Musevilere: "İsa'yı tanımak istiyorsanız, gelin beni görün! Musa'yı mı öğrenmek istiyorsunuz? Gelin bana sorun!" Bu mânâlara da hakim, hakim-i mutlak olduğunu anlatan ifadelerdir bunlar. (Şems'den sonra)

Bu dünyada aşkı tam mânâsıyla yaşamadan ve öğrenmeden Allah'ı sevmek mümkün değildir. Öyle olsaydı Allah, o âlemden bu âleme indirmezdiz bizleri. Çünkü orada zaten birlik içindeyiz. Burada oluşumuzun en önemli sebeplerinden birini mutasavvıflar; sevilen ve sevilenin oluşması olarak gösteriyorlar. Aslında, Şems, Mevlâna'ya gördüğü tecellinin Allah'a ait olduğunu öğretti. Mevlâna, Şems'de bunu gördü. Şems diye bir adam görmedi. Onun hakikatinde Peygamber'i gördü. Onun hakikatinde Allah'ı gördü. İşte o zaman sevmeyi öğrendi.

Kişiyi değil, kişinin mânâsını, kişinin hakikatini yani kişide Allah'ı sevmeyi öğrendi. İnsan, kişide yani hocasında, mürşidinde Allah'ı görüp onu sevmeyi öğrenince, o zaman yaratılmış her şeyi bu sevgiden dolayı hürmetle ve saygıyla seviyor. Bunu yaşadığım için de söylüyorum aynı zamanda. Şems'den sonra Selahaddin Zerkubi ve Hüsamettin Çelebi'nin Mevlâna'ya tesir etmesinin sebebi de aynı mânânın onlarda da gözükmesi ile alakalıdır. Onun için de buyurmuştur ki: "Güneş battıysa ne oldu, ay çıkar; ay batarsa da ne olur? Yıldız var ya." Burada, o ışık, Allah'a ait tecelli her kimin bedeninden gözükürse, ben ona yakınım diyorum.

Nitekim oğlu Sultan Veled'de de bunu görüyor. Tıpkı Hz. Muhammed'in kızı Fatma'da gördüğü gibi. Sultan Veled'de aynı hakikati görüyor ve ona "sırrımın sırrı" diyor. Onun için Mevlâna Hazretlerini tanımanın yolu, Şems'i de çok iyi tanımaktan geçer. Bunlar öyle silsilelerdir ki ancak bütünüyle incelenirse anlaşılabilirler.

Çok mütevazı olmasına rağmen coştugu anlarda "Ben devrin Ahmed'iyim" yani Peygamberim diyor. "Ben Cuma mescidi değilim, insanlık mescidiyim" diyor. Kâbe'yim diyor açık açık. Bu tam bir tecelli hali. Bunun olabilmesi için herkesi ve her şeyi sonsuz sevebilmesi lâzım.

İnsanın bu iddialarda bulunabilmesi için kendinde hiçbir şeyin kalmaması lâzım. Şems, Mevlâna'yı bu seviyeye getiriyor işte. Yok olmuş, varolmuş ve tam Allah'ın tecellisi olmuş. Sonraki dönemlerinde ise artık bu seviyeye gelmiş bir insanın kendisini anlayabilenlerle paylaşmasıdır. Selahattin Zerkubi, Hüsamet'in Çelebi bu kapıları açmış, biliyorsunuz Hüsamet'in Çelebi bunu bir de kaleme dökerek Mesnevi'yi ortaya çıkarmıştır. Mesnevi bu paylaşımın ürünüdür.

Burada çok özel bir nokta vardır beni can evimden vuran, Allah bunu bütün mürşit torunlarına nasip etsin inşaallah. Sultan Veled çok büyük bir Sultan biliyorsunuz, babası ona "sırrımın sırrı" diyor. Öyle olduğu halde, babası vefat eder etmez hemen Hüsamet'in Çelebi'ye giderek "vazife sizindir efendim" diyor. Kendisi oğlu olmasına rağmen. O zaman, babadan oğula yürüyordu bu silsile. Mânâyı onda görerek, idrak ederek, yaptığı büyük vazifeye, hizmete hürmet ederek Hüsamet'in Çelebi ölünceye kadar onun huzurunda, onun emrinde öğrencilik yapmıştır. Bu, Sultan Veled'in büyüklüğünü gösteren çok önemli bir harekettir. Sonra da biliyorsunuz kendisi başa geçti ve bütün Sema Âlemlerinin, Mevlevilik Tarikatı'nın kurucusu oldu.

Nihal Gürsoy - Hz. Şems'den de biraz söz edebilir miyiz burada? Mevlâna'yı nasıl bu kadar etkiledi varlığıyla?

CS- Hz. Şems çok büyük bir sultan'dı. Şems ve Mevlâna'nın özellikleri birbirinin zıddıdır. Bu nedenle de Mevlâna Hazretleri'ne çok tesir etmiştir. Hazreti Şems'de Celâl var, Mevlâna'da ise Cemâl. Cemâl ve Celâl bir arada olmadıkça Kemâl olmaz. İnsan-ı Kâmil, kâmil insan olabilmek için bu iki özelliğin birarada olması gerekir. Cemâl ehli bir insanın, celâl ehli bir mürşitten o madde ve mânâyı alması lâzım.

Nihal Gürsoy - Bu kavramları okuyucularımız için biraz açıklayabilir misiniz?

Cemalnur Sargut - Cemâl kelimesi, Allah'ın sonsuz güzelliği anlamına gelir. Yoklukta ve hiçlikte tezahür eden bir güzelliktir. Bu Mevlâna'nın özelliği idi. Mevlâna yoktu zaten, Şems'in karşısında yok oldu. Yani kendisini tamamen ona açtı ve hocasından alması gereken her şeyi aksettirdi, o yokluğun üzerine. İşte yoklukta güzelliğin tecellisine biz Cemâl diyoruz. Bu güzelliğin zuhur, başlangıç, kaynak noktası-

na, enerji gibi ortaya çıkışına da Celâl diyoruz. Bu özellik Şems'de vardı. Mevlâna'yı yok etti ve yeniden varettiler. İşte böyle bakılınca Mevlâna, Allah'la irtibatlı olarak bütün bildiklerini Şems'de gördü ve yaşadığını diyebiliriz. Mevlâna daha önce görmüyordu, Şems'de gördü ve yaşadı. Daha önce biliyordu sadece. Onun için öğretmensiz Allah'a varmak mümkün değildir. Her şeyi bilebilirsiniz, her noktada en üstün yere varmış olabilirsiniz ama öğretmen olmadığı zaman yokolamazsınız. Yokolamayınca göremezsiniz, göremezsiniz bilgi olarak kalır. Acaba anlatabilir miyim söylemek istediklerimi?

Dolayısıyla Hz. Şems'in mânâsında muazzam bir Celâl var. O göstermek üzere gelmiş, bildirmek üzere o vazifeye gelmiş. Biliyorsunuz Allah'ın çeşitli tecellileri var, işte bu tarz bir tecelli sarsar, yakar, yıkar, yokeder, yeniden vareder.

Bu genellikle Mürşid-i Kâmil'de ki tecellidir. Meselâ Abdülkadir Geylânî bir bakışıyla, nazarıyla yokedermiş karşısındaki insanı. Yani ilmi nazarla karşısındaki gönlünü içine aksettirmiş. Böylesine bir tecelli var Hz. Şems'de ve bunu başkasına gösterme hakkı da yok. Allah yasaklamış, sadece Mevlâna'ya gösterecek bu mânâyı ve bu uğurda da başını verecek, o vazifeyle gelmiş. Şems'de öylesine deli-dolu bir oluşum var ki bunun anlaşılabilmesi de çok zor. Çünkü o andaki tecelliye göre konuşuyor. O andaki tecelli de yokolmak lâzım ki, o tecelliye hissedip ne demek istediğini tam olarak anlayabilmek için. Nesiller boyunca da pek anlaşılabilmiş Mevlâna ve Şems ilişkisi bu nedenle. İnsanlar ancak kendi bildikleri kalıplar içine oturarak kavramaya çalışmışlar. O da onların hakkıdır tabii.

Makalat adlı eseri de, kendisinin yazdığı bir eser değil, çünkü oturup kitap yazacak bir Sultan değil. O andaki tecelliye göre yaptığı konuşmalardan huzurda bulunanların kaleme almış olduğu şekliyle toparlanmış bir eser.

Nihal Gürsoy - Bütün bunlara rağmen Şems gidiyor. Bundan sonra Mevlâna'nın büyük özlemi ve yanışı giriyor devreye. Neden gitti Şems sizce?

Cemalnur Sargut - Asıl neden planın böyle oluşu idi. Hz. Mevlâna Şems'de Allah'ı gördü. Şems orada kalsaydı varlık olarak, Hz. Mevlâna, Şems'de gördüğünü Allah zannedecekti. Şems aradan çekilince Mevlâna gördüğü hakikatın

kendindeki hakikat olduğunu anladı ve kendi mânâsını hissetti, gördü. Bunu Şems gitmeden de yapabiliirdi elbette ama Şems, Allah'a söz vermişti gitmek için, başvermek için.

Hz. Mevlâna, Şems'den sonra Maşûk oldu. Yani herkes onda görmeye başladı. Sevilen haline geldi. Tıpkı Hz. Muhammed'in Miraç'dan evvel aşık, Miraç'tan sonra Maşûk oluşu gibi. Hz. Şems'in bu hakikati yayma izni yoktu, Hz. Mevlâna'nın ise bu hakikati yayma izni vardı. Şöyle diyordu: "Hepimiz aynı mumuz ama ben mecburen biraz yükselmek zorundayım, etrafi daha yukarıdan aydınlatmam emredildi."

Şems ile Mevlâna ilişkisinde hangisinin mürit, hangisinin mürşit olduğu bu açıdan bakılırsa biraz karışıyor. Çünkü mürit durumunda Hz. Mevlâna gibi bir şahsiyet var. Böyle de değil ilişki, bana sorarsanız Mevlâna ile Şems diye iki kişi de yoktu. Onlar bir hakikatin iki yüzüydüler. Biri Cemâl, diğeri Celâl. Ya da şöyle söyleyeyim bir fen'ci olarak aynı enerjinin iki farklı görüntüsü olarak düşünülebilir. Biri kinetik enerji, diğeri potansiyel enerji. Şems'in enerjisi kinetik, Mevlâna'nın enerjisi potansiyel enerjidir. Sonrasında Mevlâna kinetik enerji durumu-na geçmiş ve tüm insanlık potansiyel enerji olarak onun enerjisini yüklenmiştir.

Nihal Gürsoy - Sevgi nedir? İlâhi Aşk nedir? size göre. Okuyucularımız için kısaca söz edebilir misiniz bu kavramlardan?

Cemalnur Sargut - Karşınızdaki insanda Allah'ın tecellisini gördüğünüz zaman duyduğunuz hisse "AŞK" denir. Bu kişiye karşı değil, Allah'a duyulan aşktır. Tecelliye duyulan hisse aşk denir. O tecelliyi taşıdığı için kişiye duyulan hisse de sevgi denir.

İnsanlar birbirlerine aşık oldukları zaman da aslında bir mânâyâ aşık olurlar. İşte o mânânın peşinden gidersek hemen, çabucak vazgeçemeyiz aşkımızdan ve o devam edip gider. Ama sadece karşınızdaki kişinin bir özelliğine aşık olup, diğer özelliklerini tanıyınca ondan vazgeçersek o zaten aşk değildir, kendimizi sevmektir. O halde demek ki mânâ aşk oluyor, madde aşk olmuyor.

Mevlâna aşkı Şems'in mânâsında Allah'ı bularak yaşadı. Vücudunda değil. Ancak hakiki öğretmeni bulmuş olanlar bunu anlayabilirler. Vücudunu sevmiş olsaydı onun adı aşk olmayacaktı. Mevlâna da Mevlâna olmayacaktı. Onun

için bugün kim kimin vücuduna hayransa veya ondaki ilme, bilgiye hayransa, ondaki hakikate hayran değilse onun adına aşk denmez. Cezbe olabilir, ihtiras olabilir yahut kendisine dönük olan sevgi olabilir.

Mevlâna'yı, Mevlâna yapan; Şems'in hakikatinde Allah'ın mânâsını görmektir. Görmese idi Mevlâna olamazdı. Tabii bunu yaşamayan insana da bunu anlatmak çok zor. **Nihal Gürsoy** - "Güneş battıysa ne oldu? Ay çıkar. Ay batarsa da ne olur? Yıldız var ya" ifadesinde bu tecellinin farklı görünüşlerinden mi söz ediyor Hz. Mevlâna?

Cemalnur Sargut - Tam tecelli olarak Şems'i görmüş, tecelliden akseden mânâ olarak Zerkubi'yi görmüş. Yıldız olarak da Selâhattin'i görmüş, gece karanlıkta kaldığımızda hangi yıldız bakarsanız size yolu buldurur anlamında. Aslında kendi mânâsının üç farklı mânâda tecellisini görmüş. Allah'ın hakikatini Maşûk'ta, Aşık'ta, Aşığı Anlatan Veli'de görmüş. Kendisi de Mesnevi'de bunu anlatır zaten, Cem-ü Cem Makamı'dır. Yaratılmış da görmek, nebide görmek ve Allah'ta görmek. Bu üç mânâyı aynı anda taşımak ancak Evliya'nın işidir. Herkeste Allah'ı görmek, bu mânâyla halka hizmet etmek anlamına gelir. Artık Maşûk olmuş demektir.

Nihal Gürsoy - Şems'in ölümüyle ilgili olarak gerek Mevlâna'yı sevip onu Şems'le paylaşmaktan kısılanan, Mevlâna'dan mahrum kaldıklarını düşünen Konya ahalisinden bazı kimselerin, gerekse; aynı hissiyatı paylaşan oğlu Alaaddin'in bir kompo düzenledikleri yazılır ve anlatılır. Üstelik Mevlâna'nın evlâtlık olarak evinde yetiştirdiği kızı Kimya Hatun'u, Şems'le evlendirmesini Alaaddin hazmedememiştir. Çünkü içten içe kendisi de Kimya Hatun'u sevmektedir. Bu nedenlerle Şems öldürülmüştür şeklindeki yorumlar hakkında sizin düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Cemalnur Sargut - Ben, bu konuda çok dedikodu yapıldığını düşünüyorum. Bir kıskançlık olduğu muhakkak. Kıskançlık, insana çok zarar veren bir duygu. Benim görüşüm Alaaddin Çelebi, Kimya Hatun'dan daha çok babasına kıskandı Şems'den. Babasının, sevgisini, aşkını Şems'le paylaşmasını kıskandı. Mevlâna Hazretleri'ne çok ağır gelmiştir Şems'in kıskanılması.

Nihal Gürsoy - Hattâ, oğlu öldüğünde cenaze

namazını kendisinin değil bir başkasının kıldırıldığı yazılır.

Cemalnur Sargut - Benim çok iyi bildiğim bir şey varsa ne olduğu tam belli değil. Zaten manevi açıdan da doğrusu budur.

Ehli Beyt olduğu için aleyhinde konuşmak da çok doğru gelmiyor bana. Sonradan oğlunu affettiğini biliyoruz. "Senin gibiler olmasa..." diye oğlunu kastederek söylediği sözler var. Amerikalı bir dostumuz Profesör Lewis bu konunun uzmanı ve çok büyük araştırmaları var konuya ilişkin, fakat sonuç yok. Şu muhakkak ki, Şems'in yokolması gerekiyordu. İster kaybol-sun, ister ölsün ne şekilde olursa olsun. Vakit gelmişti. Mevlâna'nın hakikati artık kendisinin görmesi gerekiyordu. Bence, buradaki en önemli şahsiyetlerden biri de Kimya Hatun, maalesef çok yanlış yorumlar var hakkında.

Hız Muhammed, nasıl Hz. Fatma'yı gördüğünde ayağa kalkıyorsa, Peygamber Efendimiz'in nasıl Hz. Fatma'ya itibarı varsa Müslüman kadınların aşkı olduğu için, Mevlâna'nın da Kimya Hatun'a o şekilde itibarı vardır. Öylesine güzel bir manevi insandı. O, manevi hakikatini Şems'de buldu. Şems'de bulunduğu içindir ki, çok aşık oldu kocasına. Ona tam sahip olamamanın aşkıyla hastalandı ve öldü bence. Çünkü Allah sevgilileri tam ele geçirilmezler, onlar herkesin aşkıdır ve kendileri Allah'a aşıkırlar. Mutlaka çok sevmiştir Kimya Hatun'u Şems, onda da O'nun tecellisini görmüştür ama Allah'a aşıkırlar fazlasıyla.

Kimya Hatun, Mevlâna ve Şems'in birbirlerindeki hakikate, aşkına da çok fazla şahit oluyor, belki de bu kadar şahit olmaması gerekiyordu, önemli olan kendisinin de çok değerli bir şahsiyet oluşudur.

Sultan Veled de öyleydi. Hakikati görmüş, bilmiş, yaşamış çok büyük bir Sultan'dı. Zerkubi'nin kızıyla evlendi biliyorsunuz, o birlikte de bir muazzam beraberlik var. Buralardan başlayarak kök salıyor Mevlevilik zaten. Ondan sonra Çelebiler geliyorlar. Bir çoğu çok mübarek. Ben, hayatımda çok mürşit ailesi tanıdım ama hâlâ Mevlâna ailesi kadar Mevlâna'ya lâyık bir aile görmedim. Çok seviyorum Selahattin ve Esin Çelebi'yi. O kadar açan, paylaştıran, hizmet edene hizmetçilik eden bir aile ki, kendilerini hep geri planda tutarak sadece hizmet ediyorlar. Bu çok mühim bir özel-

lik, herkes yapamaz. Beden, bize ait değil; herkese ait demekle, Peygamber'in Allah aşkını yaşatıyorlar. Halbuki pek çok aile paylaşamaz, sahip çıkar, itimat etmez. İnşallah bunu yazarsınız, bunu yazmanızı çok isterim, çok önemli çünkü çok yanlış yapan aileler var. Onlara da örnek teşkil etmesi açısından.

Nihal Gürsoy - Mevlâna'nın, "Önce nebatat-tandım, sonra bitki oldum, sonra hayvan, daha sonra insan. Ta ki melek oluncaya kadar" diye başlayan sözleri var biliyorsunuz. Buradan yola çıkarak Mevlâna ve Reenkarnasyon hakkındaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Cemalnur Sargut - Benim görüşüm, burada ruhun dünyaya gelmeden önce geçirdiği safhalardan söz ediyor. Daha sonra insan olarak dünyaya geliyor ruh. Siz, Refet Bey ekolünden geldiğiniz için reenkarnasyon düşüncesine inanıyorsunuz sanıyorum.

Nihal Gürsoy - Evet. Ben, Mevlâna'nın da burada reenkarnasyonu kastettiğini düşünüyorum açıkça.

Cemalnur Sargut - Reenkarnasyon, bizim her an yaşadığımız bir şey. Allah'ın zaman ve mekân düşüncesi yoktur. Allah'ın gözünde, önce ve sonra yoktur zaten. Tekâmül her an olan bir şey, bir durumdan diğerine geçiyoruz sürekli. Ben bu düşüncüyü reddediyorum veya kabul ediyorum diye kesin çizgiler her zaman, her şeyde abestir. Ben böyle bakıyorum acizane.

Bu olmaz!.. Bu var!.. Bu yok!.. Böyle bir şey olamaz. Bu sizin nasıl anladığınıza, idrak ettiğinize bağlı. Ama benim emin olduğum bir şey varsa, ben her an ölüyorum ve yeniden doğuyorum. Hay ve Hu meselesi. Hay, nefes alışımızdır. Allah, her nefes alışımızda bize kendi nefesinden üfler ve bu nefes bütün vücudumuza dağılır. Eğer biz bu süreyi Allah'la doldurabilirsek, ona yönelik olarak geçirebilirsek bu nefes Hu'ya dönüşür. Hay'dan gelir, Hu'ya gider aslında bu demek ama bizler maalesef Hay'dan alıp, Haybe'ye gönderiyoruz nefeslerimizi. Çünkü çoğumuz o anı nefretle, kırgınlıkla, kinle geçiriyoruz. Benim inancım budur. Bir daha dünyaya dönülüp dönülmediğini bilmiyorum açıkçası, merak da etmedim. Fakat ölümden sonra öteki âlemde yaşamın devam ettiğini biliyoruz.

Nihal Gürsoy - Çok teşekkür ediyorum değerli görüşlerinize bu yıl ilk defa bir "Şems

Sempozyumu" yapıyor Aralık Ayı'nda. Bu haberi almak hepimizi çok mutlu etti. Bu konudaki çalışmalarınız hakkında bizleri bilgilendirebilir misiniz?

Cemalnur Sargut - İlk defa düzenlendiği doğrudur. 2009 Aralık Ayı'nda 2 gün İstanbul'da, 1 gün Konya'da olmak üzere düzenlenecek. Belediye ile ortak yapacağımız bir faaliyet.

Bu arada bir eleştiriye de cevap vermek istiyorum. Şems'i gündeme getirmek ikilik yapmaktır dediler. Benim görüşüme göre, Mevlâna'nın yaşamını bu kadar derinden etkilemiş bir insanı, anlamak-anlatmak daha yakından tanımak için gereklidir.

Ayrıca Sultan Veled'i de daha yakından tanımak gerekir, Mevlâna'yı daha iyi anlatabilmek için. Onun çeşitli görünümünü tanımak onu anlamanın en iyi yollarından biridir.

Hız, Şems, zaten hakikatidir Mevlâna'nın. Hiçbir farkı yoktur ondan. Daha sonra ise Mevlâna'nın üzerine etki eden öğretmenleri bir bir tanımak gerekir. Meselâ Feridettin Attar, Türkiye'de çok iyi tanınmıyor. Halbuki Mevlâna üzerinde çok büyük etkileri var. Bir de Ahmet Gazali var tabii. İmam-ı Gazali'nin kardeşidir. Aşk ehli bir sultandır, Mevlâna'yı çok etkilemiştir. Okudukça çok tesir yaratan, etki eden bir kitabı vardır. Mevlâna'nın kendisini anlamının ve anlatmanın en güzel yolu, onun öğretmenini anlatmaktır. Mevlâna Hazretleri yaşasaydı bu yolu tercih ederdi diye düşünüyorum ben, o bakımdan da bunu bir boyun borcu bir vazife gibi düşünüyorum. Şunu da gizli saklı değil, açık açık söyleyeyim ki bugüne kadar böyle bir şeyin yapılmamasını izin verilmemiş olmasına da bağlıyorum ben. Şems'in açıkça tanıtılmasına şimdi izin çıktığını düşünüyorum. Çok yalvardım, dua ettim, Şems'in kendisinden de izin istedim bu konuda.

Sadece Türkiye'de değil, Mart'ta Azerbaycan'da yapılacak bu sempozyum. Kasım'da Almanya'da sonra Hollanda'da yapılacak. Dolayısıyla her yerden talep var. Şems Sempozyumu'na. İnşallah İran'a ve Tebriz'e de gitmek nasip olur.

Şems'in hakikati, kişiliği, öğretileri, nasıl bir mürşit olduğu, nasıl eğittiği gelecek gündeme.

"Makalat" gelecek. Çok gizli kalmış bir kitap pek açılmadı. Gelecek olan profesörlerden biri Makalat'ı tercüme eden profesör. Çeşitli dinler-

den ağızlarından, görüşlerden yararlanılacak zengin bir bakış açısıyla anlatılacak Şems. Çeşitli ülkelerden 14 profesör katılacak, konusunda uzman olmuş kimseler bunlar. Böylelikle onu daha iyi anlatabileceğimizi umuyoruz. Bizim de acizane çalışmalarımız olacak tabii ki tam tarihini ve yerini basından duyuracağız ama ne zaman isterseniz bizi arayıp öğrenebilirsiniz belli olduğunda.

Nihal Gürsoy - Çalışmalarınızda kolaylıklar diliyorum, sizi yürekten kutluyorum böyle bir çalışmaya öncülük ettiğiniz için. Sizin sohbetlerinizden, konuşma ve çalışmalarınızdan derlenmiş kitaplarınız var, isterseniz kısaca bunlardan da söz edelim okuyucularımıza bu güzel sohbetten sonra mutlaka alıp, okumak isteyenler olacaktır diye düşünüyorum.

Cemalnur Sargut - Evet, birkaç önemli çalışmam var bu konuda öncelikle onu söyleyeyim. "Ey İnsan" Nefes Yayınları'ndan çıkmıştır. Nefes Yayınları bize aittir. Bu benim derlediğim bir "Yasin-i Şerif Şerhidir" 100 küsur kitaptan bütün kâmil insanların "Yasin-i Şerif'le" ilgili yorumlarını bulduk. Ben onları birleştirdim. Akademik bir çalışmadır, on yılı aşkın bir süreyi aldı. Şimdi "Bakara Süresi" için aynı çalışmayı yapıyoruz. On ayeti üç yüz sayfalık bir kitap oldu. İnsanların düşünce ve idrâklerini açmak, gelecek nesillere de ışık tutmak gayesiyle yapıyoruz bu çalışmalarını. Bir başlangıç kitabıdır yolu açacaktır diye düşünüyorum.

"Dinle" yine Nefes Yayıncılıktan radyo konuşmalarının bir kısmından oluşan bir kitap.

"Kenan Rufâi ile Aşka Yolculuk" ise benim ilk çıkardığım kitap. Çok sevgili dostum Sayın Sadık Yalınışuğanlar'ın benimle yaptığı sohbetlerden derlediği bir kitap. Sufi Yayınları'ndan çıktı. Hocam Kenan Rufâi'yi, hocamla olan ilişkiyi, annemi anlattığım kitaptır.

Nihal Gürsoy - Cemalnur Hanım size çok teşekkür ediyorum. Çok güzel bir sohbet oldu ama daha size sormak istediğimiz pek çok soru var dağarcığımızda. İnşallah tekrar bir araya gelip onları da konuşur, sizin engin bilgi ve tecrübelerinizden, güzel gönlünüzden akanları paylaşırız okuyucularımızla beraber.

Cemalnur Sargut - İnşallah. Ben de çok teşekkür ediyorum. Sizi tanıdığımı çok memnun oldum. Sevgili okuyucularınıza selâm ve hürmetlerimi iletiyorum.

ÇOCUKLARIN GEÇMİŞ YAŞAMLARI

Carol Bowman'ın,
"Children's Past Lives"
Kitabından Çeviren: Nelda Bayraktar

Beşikten Masallar ve Nicola'nın Duygusal Boşalımı

Geçen ay, yazarımız Carol Bowman, geçmiş hayatında zindana hapsedilmiş olan oğlu Chase'e bir regresyon denemesi yapmış, Chase ise soygunculuk yaptığı için, suçluluk duyduğunu, böyle bir suç işleyerek hayatını israf etmiş olduğunu, bu acıyı ve suçluluk duygusunu midesinin içinde hissettiğini, bundan dolayı uyuyamadığını söylemiş ve zindandaki ölüm anını hatırlamıştı. Chase ölmüş ve yukarıya doğru yükselmeye başlamıştı. Kendini kesinlikle daha iyi hissetmişti. Carol Bowman oğluna : "Peki, bu olayın Ninja gecesiyle ne gibi bir alâkası var?" diye bir soru yönelttiğinde ise Chase Ninja partisinde aslında çok eğlendiğini ama vakit hayli geç olduğunda uyuyamamaktan dolayı korktuğunu ve midesindeki bulantuların işte o zaman başladığını söylemişti. Ninja partisi Chase'e göre biraz karanlık ve alışkın olmadığı tarzda bir parti olmuştu. Bu ise orayı zindanla özdeşleştirmesine neden olmuştu. Carol Bowman bu regresyon denemesinin ardından gittiği bir kitapçıda Peter ve Mary Harrison adındaki iki İngiliz yazar tarafından yazılan "Zamanın Unuttuğu Çocuklar" isimli bir kitapla karşılaşmış ve çok etkilenmişti. Kitapta çok ufak yaşlardaki çocukların hatırladıkları geçmiş yaşam anılarından çarpıcı biçimde söz ediliyordu. Harrison'lar, reenkarnasyonla ilgili farklı bir kanıt sunuyorlardı. Onlar çocukların anılarının anne ve babalarının reenkarnasyonla ilgili inançlarını (çünkü bu çocukların anne ve babaları Hıristiyan kültürüyle yetiştirilmiş ve reenkarnasyona kesinlikle inanmıyorlardı) nasıl değiştirdiğini göstererek kanıt sunuyorlardı. Çünkü geçmiş yaşam anıları onların kökleşmiş eski inançlarını ve dolayısıyla yaşamlarını da değiştiriyordu. Harrisonların kitabında bahsi geçen aileler ölen kişileri daha iyi tanıdıkları için, çocukların geçmiş yaşamlarıyla ilgili anılarını anlatırken davranışlarını ve sözlerini daha iyi bir şekilde kıyaslayabiliyorlardı. Hatta bazen ailenin bile unuttuğu bazı detayları öylesine güzel biçimde anlatıyorlardı ki, herkesi şaşkına çeviriyorlardı. Bu ay konumuza "Beşikten Masallar ve Nicola'nın Duygusal Boşalımı" başlığıyla devam ediyoruz.

Desmond yerde oyuncaklarıyla oynarken birdenbire şu sözler döküldü ağzından: "Anne, ben sana gelmeden önce Ruth halaya geldim ama orada fazla durmadım". Annesi duyduklarından dolayı şaşkına dönmüştü çünkü Desmond 3.5 yaşındaydı. Görümcesi olan Ruth on yıl önce ölü bir çocuk dünyaya getirmişti. Ancak aile, Ruth üzerinde travmatik etki bırakmış olan bu olayın üzerini örterek bir daha konuşulmamasını sağlamışlardı. Desmond'un bu nedenle bu olaydan haberdar olması mümkün değildi.

Desmond halası Ruht'un karnındayken neler hissettiğini ve yaşadığını açık bir şekilde hatırlıyordu. Örneğin içinde bulunduğu ortam oldukça ılıktı ve içeride lastik bir top gibi hareket edebiliyordu. Mutluydu, rahattı ve çok ıslaktı. Sürekli kendi etrafında dönüp duruyordu. Her yer karanlıktı ama korkutucu değildi. Zaman zaman uykusu geliyor ve uyuyordu. Desmond geri kalanı şu cümleyle özetliyordu: "Derken bir gün uykuya daldım ve uyandığımda artık Ruth hala ile birlikte değildim".

Daha sonraki aylarda Desmond anılarıyla ilgili daha fazla bilgi vermeye

başladı. Annesi ve babası yavaş yavaş onun halasının on yıl önce doğmasını beklediği bebeği olduğunu anladılar. Ancak Desmond'un annesi görümcesine bu olaydan hiç bahis etmedi. Çünkü Ruth bu olaydan sonra bir daha çocuk sahibi olmamıştı ve Desmond'un hikayesini anlattığında onu gerçekten sahiplenilebilirdi. Şaşkın durumda olan Desmond'un babası şunları söyledi: "Bize gelmeden önce halası Ruth'a gittiğini söylemesi gerçekten inanılmazdı. Çocuğumuzun bize gelmeden önce böyle bir hayat yaşamış olmasına artık şüpheyle bakmıyorum"

Harrison'ların kitabında bahis edilen çocukların yarısı nasıl öldüklerini hatırlayabilmişler ve ölümlerini en ufak bir üzüntü ya da korku duyumsuz anlatmışlardı.

Küçük Mandy ise geçmiş hayatında yine aynı aileye kalp hastası bir bebek olarak doğmuş ve hemen ölmüştü. Mandy, ölümlerini herkesin onun için çok ağladığını ve bundan dolayı üzüntü duyduğunu söylüyordu. Ancak Mandy ölümünün hemen ardından aynı aileye yeniden gelmişti. İki yaşında olan Richard ise anne ve

babasını yeniden doğmuş dedesi olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Ailesine ölümden hiç korkmamaları gerektiğini söyleyerek şunları eklemişti: "Ben ölmekten hiç korkmuyorum çünkü bunu defalarca yaşadım ve bana hiç bir şey olmadı"

Harrison'ların kitaplarında inceledikleri çocuklar arasında travmatik ve şiddetli ölümler yaşamış olanlar da vardı. Ancak böyle olmasına rağmen çok azı bu tarz ölümlerle ilgili olumsuz duygular yaşamışlardı. Sadece bazıların şimdiki hayatlarında fobileri oluşmuştu. Bu durum, Dr. Stevenson'un: "Travmatik ölümlerin temelinde başka türlü açıklanamayan fobiler bulunur" şeklinde özetlediği gözlemini doğrular niteliktedir.

Bu çocuklar arasında bulunan Dominic de travmatik ölümü neticesinde sonraki hayatında fobi geliştirmiş olanlardan biriydi. Annesi ya da anneannesi onu yıkamak üzere banyoya götürdüklerine histerik biçimde ağlamaya başlıyordu. Sonunda bir gün ilk kelimelerini konuşmaya başladığında anneannesine: "Teknedeki adamın büyük bir bıçağı vardı.

Her yer kan olmuştu. Her yer kanla dolmuştu" dedi. Dominic bu olaydan sonra suya düşmüş ve boğularak can vermişti. Annesi Dominic o yaşına kadar hiç tekneye veya bota bindirmemişti ve ayrıca çocuğun bıçaklarla cinayet işlenebileceğine dair bir nosyonu da bulunmuyordu. Dominic hayatında daha önce kanlı bir yaralama olayına da şahit olmamıştı. Dolayısıyla bu tesadüfi bir olay değildi. Dominic kalçasındaki bir izle ve suda boğulma korkusuyla birlikte dünyaya gelmişti.

Peki Dominic'in bu korkusu, olayı tüm gerçekliğiyle hatırladıktan sonra geçmiş miydi? Harrison'lar bu konuda en ufak bir ipucu bile vermiyorlardı kitaplarında.

Kitaptaki bu açık nokta beni çıldırtmıştı. Yazarlar bu tarz olayların belgelerini bir araya getirerek elbet ki iyi bir iş çıkarmışlardı ancak bundan ötesine geçememişlerdi. Dominic'in bu fobisinden kurtulup kurtulmadığı benim için çok önemliydi. "Keşke bu çocukların anne ve babalarıyla konuşan ben olsaydım" dedim kendime.

Nicola'nın Yaşadığı Duygu Boşalımı

Bu hikayeler arasında beni en fazla etkileyeni Harrison'ların da büyük vaka diye bahis ettikleri Nicola adındaki çocukla ilgiliydi. Nicola yaşadığı duygu boşalımından sonra iyileşme belirtileri göstermişti.

Nicola ikinci doğum gününde anne ve babasının kendisine aldıkları minik oyuncak köpeği görünce çok heyecanlanmış ve annesine bu köpeğin Muff'ı hatırlattığını söylemişti. Muff, Nicola'nın önceki hayatındaki köpeğinin adıydı. Bunu bilmeyen annesi, Nicola'nın hayal kurduğunu

na hükmetmiş ve daha sonra da bu olayı unutmuştu. Ancak takip eden günlerde Nicola oyuncak köpeğiyle konuşmaya ve ona geçmiş günlerinde yaşadıklarını anlatmaya başlamıştı. Bunları duyan annesi bunun normal bir durum olmadığını hemen anlamıştı.

Bir gün Nicola annesine, Mrs. Benson'un onun annesi ve Muff'ın da köpeği olduğu geçmiş hayatını bir erkek çocuk olarak yaşadığını ve bu hayatında da erkek çocuk olarak doğmuş olmayı arzuladığını söyledi.

Nicola geçmiş hayatında gri taşlı bir evde yaşadığını, bu evin tren yoluna yakın olduğunu,

annesinin uzun etekler giydiğini, bu giysilerin şimdi oyuncağı olan bebekte de bulunduğu, yaşadığı kasabanın adının Haworth olduğunu, köpeğiyle birlikte neşeli oyunlar oynadıklarını, ancak annesinin onu tren yolunun yakınında oynamaması için daima uyardığını ama bir gün yine burada oynarken bir trenin hızla gelip onu yere düşürdüğünü, insanların onu bir hastaneye götürdüklerini ve orada uykuya daldığını, yeniden doğmadan önce de yukarıda Tanrı'yı gördüğünü, kendisinin aslında gerçekten ölmediğini ve şimdi bu aileye yeniden gönderildiğini anlattı.

Nicola'nın anlattığı bu detaylar görmezden gelinmeyecek kadar çoktular. Küçük Nicola'nın hikayesi öylesine inandırıcıydı ki annesi onu Haworth kasabasına götürdü. Burası evlerinden çok uzakta olmayan bir kasaba olmasına rağmen daha önce hiç ziyaret etmemişlerdi. Oraya varır varmaz Nicola kasabanın dışına çıkan bir yolu daha önceden biliyormuşçasına hızla ilerlemeye başladı. Annesini daha önceden tarif ettiği evin tam önüne getirdi. Ev onun tariflerine tıpatıp uyuyordu. Hatta

arkasından geçen tren yolu ve çevredeki tarlalar bile aynıydı.

Nicola'nın annesi o mahallede bulunan kiliseye giderek kayıtları incelemeye karar verdi. Eski nüfus kayıtlarına baktığında kalbi deli gibi çarpmaya başladı çünkü Benson ailesinin ismi orada yazılıydı. Bu ailenin 1875 yılında doğmuş olan bir oğulları vardı. Ancak altı yıl sonraki nüfus kayıtlarında Benson ailesinin nüfusunda biri üç diğeri de altı yaşında olan iki tane kız çocuğu görünüyordu. Demek ki Benson'ların oğulları beş veya altı yaşında iken ölmüştü.

Nicola'nın spontan anılarla ilgili bu çarpıcı vakası ayrıntılarıyla birlikte annesi tarafından bire bir doğrulanmıştı ama hikaye burada bitmemişti.

Haworth kasabasından döndükten kısa bir süre sonra Nicola ailesiyle birlikte bir akşam Televizyondaki bir filmi seyrederken ekranda hızla ilerleyen bir tren belirdiğinde Nicola histerik biçimde ağlamaya ve kendini yerden yere atmaya başladı. Bir süre sonra ağlamaktan zorlukla nefes almaya başladı.

Annesi panikleterek ona doğru koştuğunda Nicola: "Tren, tren" diyerek ağlamasına devam etti.

Televizyonu kapattıktan bir süre sonra Nicola kendine geldi ve bir daha da asla trenlerden korkmadı. Eski hayatından unutmadığı tek şey ise köpeği Muff oldu.

Gelecek AY: "Anne ve Babalar Bulmacanın Geri Kalan Parçalarını Tamamlıyorlar" başlığıyla konumuza devam edeceğiz.

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman Çeviren: Arın İnan

Atalarımızın Kömür Deposu Sona Ermiş Olsaydı...

Kömürün eski bitki kalıntılarından oluştuğu açıkça belli iken bazı bilim adamları petrolün kaynağı hakkında farklı görüşler ileri sürmektedirler. Bu konudaki geleneksel görüş petrolün de kaynağının bitkisel (denizlerin dibinde bulunan) olduğudur. Ancak Cornell Üniversitesi Astronomi Profesörlerinden olan Thomas Gold'un ortaya attığı farklı görüşe göre petrol, yüzeyin sekiz ila 100 kilometre altındaki derinliklerde yaşayan yüksek ısıya dayanıklı bakteriler tarafından oluşturulmuştur. Gold'un teorisini şaşırtıcı derecede destekleyen bir kanıt ise Doğal Gaz'da bulunan Helyum'dur. Bu görüşe göre petrol eski güneş ışığı deposu değildir. Ancak bu görüş elinizdeki kitabın savunduğu ana teze ters düşmemektedir çünkü Gold'un öne sürdüğü hipoteze göre günümüzün kullanılabilir petrolü de milyonlarca yıl süren bir süreçte bakteriler tarafından oluşturulmuştur. Mevcut kaynaklar bir kez tükendiklerinde bunları yenilemek için milyonlarca yıl geçmesi gerekecektir.

Yeryüzü yaklaşık 400 milyon yıl önce bilim adamlarının Karbon Dönemi dedikleri bir çağdan geçti. Bu dönemde atmosferde, karbon dioksit formunda muazzam miktarlarda karbon bulunuyordu.

Karbon Dioksit bir sera gazı olup, Güneşin ısısını tutar ve geri salınmasına izin vermez. 70 milyon yıl süren ve günümüzden 340 ila 410 milyon yıl öncesine tekabül eden Karbon Dönemi sırasında yeryüzünün atmosferinde öylesine çok miktarlarda karbon dioksit vardı ki, gezegenin ısı derecesi günümüzünkünden de daha yüksekti.

Yeryüzünün %25'i karalardan, %75'i ise okyanuslardan oluşmuştur ve o dönemde gezegenimizin üzerinde bulunan kara parçaları jeologların "Pangaea" diye tanımladıkları tek bir dev kıtadan oluşmaktaydı.

Pangaea, kuşların ve memelilerin ve hatta dinazorların gelmesinden çok önce vardı ve oradaki tek yaşam formunu balıklar, bitkiler, böcekler ve küçük sürüngenler oluşturuyordu. Havadaki yüksek karbondioksit miktarı hem güneş ışığının enerjisini ısı olarak hapsediyor hem de ham madde olarak kullanabilmeleri ve istedikleri gibi geliştirebilmeleri için bitkilere bol miktarda karbon temin ediyordu. Pangaea'nın üzeri boyları yüzlerce feet'i bulan kesif bir bitki tabakasıyla kaplanmıştı. Çürüyen ve ölen bitkilerin kalıntıları da bazı yerlerde yüzlerce feet derinliğe ulaşmıştı. Böylece canlı ve ölü bitkilerin yeryüzünde oluşturdukları tabakalar gitgide kalınlaşmaya başladılar ve bu 70 milyon yıldan fazla bir süre boyunca devam etti.

Bitkiler büyüdükçe ve yayıldıkça, yapraklarını, gövdelerini ve köklerini

oluşturabilmek için kullanmaları gereken karbonu giderek daha fazla hapsedmeye başladılar. Dolayısıyla, kalın bitki tabakasında kullanılmak üzere tutulan karbon, atmosferdeki karbon dioksit seviyesinin azalmasına yol açtı.

Bu arada yeryüzünün dörtte üçünü kaplayan okyanuslar da tek hücreli yosunlardan ve diğer mikroskobik bitkilerden oluşan dev miktarlardaki bitkilere ev sahipliği yapmaktaydı. Bunlar da okyanusların yüzeyindeki enerjiyi hapsediyorlardı. Okyanus bitkileri de atmosferde bulunan karbondioksiti kendi hücrelerinde kullanabilmek için karbona dönüştürüyor, çürüyüp öldükten sonra da okyanus tabanlarında birikmeye başlıyorlardı.

Yaklaşık 300 milyon yıl önce, büyük bir felaket meydana geldi ve gezegenimizi sarsan beş tane tarihi yok oluştan birisini gerçekleştirdi. Hiç kimse bunun neden olduğunu tam olarak bilememekte ancak bunun bir kuyruklu yıldız veya bir asteroit çarpması neticesinde meydana gelmiş olabileceği varsayımında bulunmaktadır. Ancak bilinen bir şey var ki bu, meydana gelen dev patlamanın bir tektonik hareket yaratarak Pangaea kıtasını ve iklimini geri dönülemez biçimde değiştirerek yeniden düzenlemiş olduğudur. Bu hareket sırasında yeryüzünün kabuğu bir çok yerde açılmış, volkanlar püskürmüş ve oluşan yeni kıtalar okyanusların içinde hareket etmeye başlamışlardır. Bir zamanlar Pangaea'ya ait olan kara parçaları birbirleriyle çarpışarak milyonlarca hektarlık yeryüzünün bazı bölümlerinin dağlarla kaplanmasına neden olmuşlardır. Kalın bitki tabakası ise, 70 milyon yıllık bir değere sahip olan depolanmış güneş enerjisiyle (içindeki karbonla birlikte)

yerin altına çökmüştür.

Bu arada jeologların Laurasia ve Gonwana adını verdikleri iki ana kıta oluşmuş ve 50 milyon yıl sonra ortaya dinazorların çıkmasıyla birlikte göreceli bir denge dönemi yeryüzüne hakim olmuştur. Triassic ve Jurassic diye tabir edilen dönemler ise, günümüzden 205 milyon yıl önce son bulmuş ve bilim adamlarının çoğu tarafından kabul edilmiş bir görüşe göre başka bir meteorun veya asteroitin gezenimize çarpmasıyla birlikte dinazorların ortadan kalkmasına neden olan başka büyük bir yol oluşu tetiklemiştir. Gezegenimiz başka bir jeolojik değişim dönemine girmiş, Laurasia ve Gonwana adı verilen kıtalar bu kez daha küçük parçalara ayrılmış ve ortaya şimdiki kıtalar (Asya, Kuzey Amerika, Güney Amerika, Avrupa, Avustralya, Afrika ve Antarktika) çıkmıştır. Kıtalar biçiminde yaratılan dağlar birbirlerine doğru sürüklenmişler ve şimdi milyonlarca yıl yaşında olan ve yeryüzünün yüzlerce feet derinliklerinde bulunan bitki tabakalarının bazıları büyük basınçlara maruz kalacakları derinliklere itilmişlerdir.

Eski Gün Işığını Kullanmak

Yaklaşık 900 yıl önce, Avrupa ve Asya'da yaşayan insanlar yeryüzü tabakalarının altında bulunan kömürü keşfederek, yakmaya başlamışlardır. İçinde 300 milyon yıllık depolanmış günışığı bulunan kömür, eski bitki tabakasının yeryüzüne en yakın olan kısmında bulunuyordu. Kömürü yakan insanlar hayatlarında ilk kez, geçmişte depolanmış güneş ışığının enerjisini kul-

lanmış oldular.

Kömürün yaygın bir şekilde kullanımından önce atalarımız kuzey iklimlerinin soğuk kışlarında hayatta kalabilmek için ihtiyaç duydukları yakacağı ormanlardan sağlamak zorundaydılar. Ormanlar mevcut güneş ışığının enerjisini hapsediyorlardı ve uzun ve karanlık kış günlerinde bir şöminede veya evi ısıtacak bir sobada yanan odunlarla birlikte hapsedtikleri bu güneş ışığını salıveriyorlardı.

Ancak, kömürün kullanımı insanların mevcut güneş ışığına olan bağımlılıklarını azalttı. İnsanlar bu kez ormanları keserek bunları tarım yapabilecekleri arazilere dönüştürmeye başladılar. Giderek daha fazla tarım arazisi elde ettikleri için de daha fazla gıda üretmeye başladılar ve 1000 yılında beş yüz milyon olan dünya nüfusu böylece 1800 yılında bir milyara erişmiş oldu.

İşte bu, insan tarihinin kritik bir anını temsil etmektedir çünkü atalarımız bu noktadan itibaren geçimlerini gezegenimizin güneş ışığı deposundan kazanmaya başladılar.

Sonunda bu öyle bir noktaya geldi ki, atalarımız gezegenimize her gün düşen güneş ışığı miktarından daha fazlasını gıda, ısı ve diğer maddelere dönüşmüş biçimde tüketmeye başladılar. Nüfus, yeryüzünün kaynaklarının ötesinde arttı. Halbuki insanlar enerji ve gıda kaynağı olarak sadece kendi yörelerine düşen mevcut güneş ışığını kullanabilselerdi bu olmayacaktı.

Yani atalarımızın kömür deposu sona ermiş olsaydı kendilerine tarım arazileri yaratmamış olacaktı (kıtlığı göze alarak) böylece de ısınmak için yeni ormanlar yaratacaklar veya yeterince gıdaya sahip olacaklar ancak kış mevsisi-

minde ölümüne donacaklardı. Bu durumda Kuzey İklimlerinde yaşamak yerine hep beraber Ekvator bölgesine akın edeceklerdi. Ancak gerçek şudur ki, insanlar yakıtın her zaman ellerinin altında bulunmasından dolayı, tarih boyunca her zaman Ekvatordan uzak yaşama eğilimi göstermişlerdir.

Aynı eğilimi bugün de görmekteyiz çünkü yakıtın insanın her zaman elinin altında bulunabilmesi nüfusu buna bağımlı kılmakta ancak tam tersi bir durumda ise insanların ıstırap çekecekleri her şekliyle belli olmaktadır.

Atalarımızın kömürü bitmiş olsaydı, Doğa bunun çaresini bularak nüfusu kısıtlayacaktı.

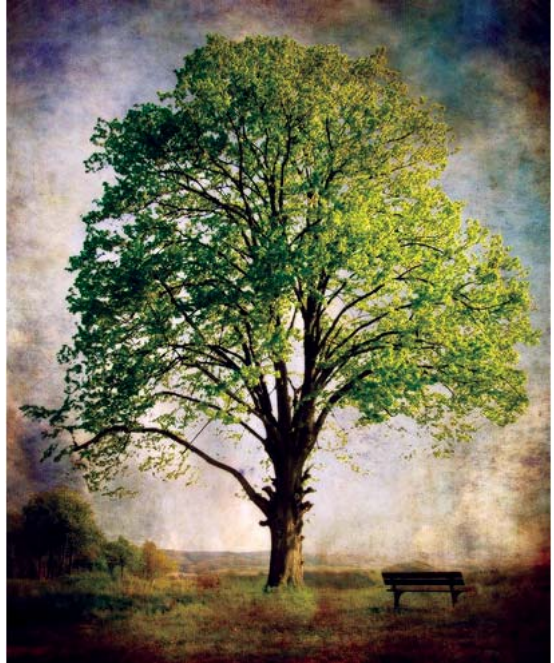
Bunun yerine atalarımız güneş ışığına ait başka bir banka hesabı yani başka bir kaynak keşfettiler. Bu, milyonlarca yıl evvel okyanus tabanlarına çökmüş olan bitki kalıntıları yani yeryüzünün altına hapsolmuş ve tabakalar arasına sıkışarak şimdi adına petrol dediğimiz forma dönüşmüş olan başka bir yakıttı.

Depolanmış güneş ışığının başka bir kaynağı olan petrol, yaygın biçimde ilk kez 1850 yılında Romanya'da kullanılmaya başlanmıştır. Bundan sonra 1859 yılında A.B.D'nin Pennsylvania eyaletinde petrol yataklarının bulunmasıyla birlikte bu yakıt gerçek bir ün kazanmıştır. O zamanlarda dünyanın nüfusu bir milyardan biraz üzerindediydi ve insan ırkı ise tarım arazilerine düşen mevcut güneş ışınlarından, hayvanlarının yemlerinden ve Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'dan çıkarılan kömürün yakılmasıyla elde ettikleri eski güneş ışığı depolarından yararlanıyorlardı.

Bol petrol rezervlerinin keşfi, eski güneş ışığının gerçek deposunun kapılarını açmıştı insanoğluna.

Depolanmış olan bu eski güneş ışığını ısınma ve enerji kaynağı olarak kullanmaya başlayan atalarımız, çiftlik hayvanları yerine traktör kullanımına geçtiklerinde ise gıda üretim becerilerini inanılmaz şekilde geliştirmeyi başardılar. Ancak at ve öküz gibi hayvanlar mevcut gün ışığını kullanıyorlardı. Bunun için her gün ot yiyorlardı ki bu da mevcut güneş ışığı kullanılarak yetiştiriliyordu. Yüzlerce atın bir günde tüketebileceği güneş ışığı enerjisini kullanan traktörlerle karşılaştırıldığında atlar yiyebildikleri ve yiyeceklerini enerjiye dönüştürebildikleri oranda çalışabiliyorlardı.

Gelecek Ay: Konumuza : "Eski Güneş Işığını Yakmanın Diğer Yolları" başlığıyla devam edeceğiz.

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,

Oba Sok. Sılla Ap. No: 7/1 Cihangir/İstanbul adresine mektupla
veya Haberleşme Sorumlusu ve Okur/Abone İlişkileri:

**Kazım Erdemoğlu'na (0212) 252 85 85 no'lu telefonla, (0212)
249 18 28 no'lu faxla** abone adresinizi bildirmenizi rica ederiz.

En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

Adı, Soyadı:

Adres:

Posta Kodu:

İlçe:

İl:

Tel:

Abone ücreti: Yurt içi (40 YTL)

Yurt dışı (50 YTL)

Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)